

МІСТА

Хто правду чинить
– іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Ми дякуємо Всевишньому за велич, красу і християнську місію української жінки», – Блаженніший Святослав

Ми сьогодні, як Христова Церква, покликані звіщати світові, що Христос воскрес, як це зробили жінки-мироносиці, благовісниці. Адже секрет, який відкрив їм ангел, є секретом кожної людини. Кожен з нас у житті щось шукає. Запитаймо себе: а що я шукаю? Що я шукаю у своїх мріях, у своїх зусиллях, сльозах і у своїй радості? Що є тим базовим, ненаситним прагненням людини, яке вона прагне за всяку ціну втамувати? Це – спрага за вічним життям...

На цьому наголошував Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у своїй проповіді до вірних у неділю, 22 квітня, під час Божественної Літургії у Патріаршому соборі Воскресіння Христового.

«Ви шукаєте Ісуса Христа розп'ятого. Він воскрес. Його немає тут... Ця сторінка святого Євангелія від Марка, згідно з висновками сучасних богословів, є найстаршим письмовим свідченням про воскресіння Христове. У центрі цієї розповіді ми сьогодні бачимо жінок, які увійшли в історію спасіння, в історію Церкви під назвою «жінки-мироносиці». Сьогоднішня подія і постать цих жінок є єдиною ланкою між двома подіями, двома протилежностями, одна з яких є начебто досвідом кінця, а друга – досвідом початку», – такими словами звернувся на початку своєї проповіді до вірян Предстоятель УГКЦ.

За його словами, це ті самі жінки, які разом з Йосифом Ариматейським знімали з хреста бездиханне тіло Ісуса. Вони були свідками Його розп'яття і смерті, були учасниками Його поховання. Разом із Йосифом вони намазували Його тіло перед тим, як загорнути в білу плащаницю і покласти до гробу.

Це ті самі жінки, які стають першими учасниками і благовісниками Його воскресіння. Син Божий, який був розп'ятий, у тому самому тілі воскресав з мертвих, і ті самі жінки є свідками того і того. Є три основні слова, які допомагають нам зрозуміти зміст Божого Слова: жінки прийшли, побачили і вийшли.

Перше слово описує нам дуже цікаві обставини. У той час, коли всі учні розбіглися, тремтіли від страху за замкненими дверима, жінки поведуться цілком інакше – ними не керує страх, ними керує щось інше – ними керує любов і повага до того, кого склали до гробу. Жінки не бояться йти до гробу, хоча знають, що там стоїть військова сторожа. Не бояться вони і перешкод, які поставлені на їхньому шляху, бо там привалений великий камінь, який можуть відсунути лише три сильні чоловіки. Вони йдуть, кидаючи виклик усім обставинам.

Цікаво, що коли вони йдуть до гробу, то Марко не говорить, що вони плачуть, що вони налякані. Ні! Вони шукають Ісуса...

Вони вийшли з гробу, з тої межі, яка існує між небом і землею, між життям до смерті і життям у воскресінні. Їх можна назвати першими євангелістами. Вони першими несуть Добру Новину до апостолів. Спочатку жінки бояться сказати про пережите, бо побачили невидиме, сприйняли невимовне.

«Такий самий досвід, який отримали жінки-мироносиці, ми отримали сьогодні у нашій Христовій Церкві, яка оспівує Воскресіння Христове. Ми, як Церква, є спільнотою людей, які покликані не тільки до досвіду страстей чи смутку. Ми є Церква, яка щодня дивиться в обличчя смерті... Христова Церква, в якій ми зараз перебуваємо, як спільнота людей, і яка вірить у воскресіння, покликана перевести сучасну людину від смерті до життя і від землі до небес», – зазначив духовний лідер греко-католиків.

«У цьому святі Христова Церква виспівує та величає красу і велич жінки. Як багато було сказано і написано в історії про жінку! Тепер під впливом різних філософій усі борються за права жінок і їхнє

визволення. Проте можна побачити всю велич і красу жіночої природи у Божому Слові, яке сьогодні відкривається. Жінка є тією, якій Всевишній доручив вістку про життя. Жінка є тією, яка приймає у своє єство не тільки вістку, але й реальне, дійсне життя; вона його виношує, над ним чуває, його дає світові. І не тільки вона дає життя земне, дочасне, у своїх дітях, але й також життя вічне, яке подається нам у Божому Слові», – наголосив Глава Церкви.

Архиєрей додав, що один із богословів ХХ ст. говорив, що жінка є релігійним органом людства, яка першою стремить до Бога. Вона була першою, яка впала, а відтак є першою, яка виходить з новим благовісним життям про воскресіння і несе його в собі.

«Ми дякуємо Всевишньому за велич і красу, а також ту християнську місію української жінки, повнота якої сповнюється і відкривається тоді, коли українська жінка передає віру в Бога своїм рідним, близьким і своїм дітям. Я хочу подякувати всім нашим українським жінкам, які справді здійснюють оце покликання у Христовій Церкві – благовіщення Божого Слова», – радісно промовив Глава Церкви.

«Сьогодні я також хочу подякувати за особливе служіння та працю нашим сестрам-монахиням, які все своє життя присвятили благодійній праці про воскресіння Христове... У нашій Київській семінарії працюють сестри, які називаються мироносицями. Сьогодні їхнє згромадження святкує особливе свято, і тому до них хочу skierувати слова вітання. А всім вам, дорогі жінки, які сьогодні є у храмі, хочу побажати пережити досвід жінок-мироносиць. Дякую, що ви прийшли і сьогодні чуєте, приймаєте це Боже Слово про Воскресіння. Бажаю вам побачити невидиме, глянути в очі вічному життю в храмі. А потім вийти з храму і перетворитися на тих жінок, які євангелізують, наповнюють світ славною вісткою про те, що Христос воскрес!» – підкреслив наостанок з усмішкою Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

• ТРАВЕНЬ •
2018 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
143 / 5

ДУШПАСТИРСЬКИЙ ВІЗИТ МИТРОПОЛИТА НА ПАРАФІЮ БЛАГОВІШЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

22 квітня, у третю неділю після Пасхи, Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, завітав з душпастирським візитом на парафію Благовішення Пресвятої Богородиці у Львові (вул. Пасічна, 83). Це була нагода привітати громаду з храмовим празником, який цього року випав у Страсну суботу. У храмі владика звершив Архiepірейську Божественну Літургію у співслужінні адміністратора о. Петра Рака, о. д-р. Андрія Дикого, декана Личаківського, а також дякона Романа Романа.

ОСВЯЧЕННЯ НАРІЖНОГО КАМЕНЯ ПІД БУДОВУ ХРАМУ В С. СТАДНИКИ

23 квітня Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, освятив наріжний камінь під будову храму в с. Стадники Яворівського району. Нову святиню буде споруджено на честь святого Архистратига Михаїла (празник 21 листопада).

На молитву й урочистості зібралися численні вірні, що мріють про новозбудований храм та очікують його швидкого зведення.

МИТРОПОЛИТ ІГОР ЗУСТРІВСЯ З КООРДИНАЦІЙНОЮ РАДОЮ З ПИТАНЬ НОВОЇ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

12 квітня на Святоюрській горі відбулася робоча зустріч Високопреосвященного Архiepіскопа і Митрополита Львівського владика Ігоря з Координаційною радою з питань нової євангелізації Львівської архiepархії. Члени ради розповіли архiepіреєві про план заходів на найближчий період, а також обговорили необхідність Центру нової євангелізації – для кращого втілення актуальної стратегії УГКЦ «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом».

МИТРОПОЛИТ ЛЬВІВСЬКИЙ ВІДВІДАВ ПАРАФІЮ С. ЗУБРА

15 квітня Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, відвідав з душпастирським візитом храм преподобної Параскевії у с. Зубра Пустомитівського району. Там Митрополит звершив Архiepірейську Божественну Літургію, після якої освятив три бічні кіоти з копіями чудотворних ікон Матері Божої: Унівської, Крехівської та Зарваницької. Як наголосив адміністратор парафії о. Олег Пігій, освячення цих кіотів з іконами Богородиці є завершенням чотирирічної реставрації й оздоблення храму, яку розпочали в 2014 році. Владика Ігор, у свою чергу, широко подякував майстрам і фундаторам, які долучилися до цієї благої справи.

ФОРМАЦІЙНА ЗУСТРІЧ ДЛЯ МОНАШЕСТВА ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЕПАРХІЇ У СФЕРІ ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ

21 квітня у приміщенні кав'ярні «Кармель» при Свято-Михайлівському монастирі Студійського уставу УГКЦ (вул. Винниченка, 20А) відбулася перша формаційно-освітня зустріч монашества Львівської архiepархії щодо фінансового управління. Головним організатором та ініціатором заходу виступила Курія Львівської архiepархії в особі синкела у справах монашества. Темою зустрічі стало управління ресурсами.

Головним модератором була п. Марія Тракало – бізнес-тренер та експерт з управління персоналом. Зустріч виявилася дуже насиченою, жвавою та інтерактивною.

Повідомив єрм. Юстин БОЙКО, синкел у справах монашества Львівської архiepархії УГКЦ

18 квітня Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, відвідав з душпастирським візитом Центр комплексної реабілітації осіб з інвалідністю «Галичина» (м. Львів, вул. Хуторівка, 38). Розпочався візит молебнем до Христа-Чоловіколюбця у співслужінні священиків парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці, під капеланською опікою якої перебуває ця установа, та о. Сергія Білокоця – референта у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архiepархії.

Архiepіреї з громадою Львова молилися за жертв Чорнобильської трагедії

26 квітня, у день 32-ї річниці трагедії на Чорнобильській АЕС, Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, очолив Архiepірейську Божественну Літургію в Архикатедральному соборі святого Юра. Співслужили Митрополитові сотрудники собору та о. Микола Пришляк, голова Комісії з питань екології Львівської архiepархії. Моління Літургії та панахиди були присвячені вшануванню пам'яті всіх, хто постраждав внаслідок вибуху на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986 року.

У слові до вірних Митрополит пригадав про

Парафія Воскресіння Христового урочисто відзначила храмовий празник

Традиційно у Світлий вівторок парафія Воскресіння Христового (м. Львів, вул. Городоцька, 319А) мала святкування свого храмового празника. З цієї нагоди сюди завітав Високопреосвященний Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор, який у співслужінні численного духовенства звершив у храмі Архiepірейську Божественну Літургію та Чин малого освячення води, а на завершення богослужіння окропив присутніх освяченою водою.

З нагоди празника чимало активних парафіян та друзів парафії були нагороджені особливими парафіяльними відзнаками. «Орден храму Христового Воскресіння» отримали добротинці та фундатори храму Олександр Геровський, Мирон Кузишин,

Митрополити відвідали Центр комплексної реабілітації осіб з інвалідністю «Галичина»

У своєму слові до священиків, дирекції Центру, лікарів, викладачів, працівників та хворих владика наголосив, що життя людини є Божим дарунком, і кожен покликаний до воскресіння у Бозі. Лікар є тим, хто лікує, а зцілює Господь. В свою чергу, слухачі (особи з інвалідністю, які лікуються та навчаються у Центрі) подякували архiepіреєві за батьківську любов і турботу про них, подарувавши йому ікону, яку вони написали, а також власноруч скомпоновану композицію з квітів.

Після завершення молитовної частини було обговорено подальшу душпастирську працю у Центрі.

Повідомив о. Володимир ДМИТРИВ, сотрудник храму і капелан Центру реабілітації «Галичина»

трагічні обставини цієї катастрофи та закликав до пам'яті і молитви за тих, хто пожертвував своїм життям задля її усунення та порятунку інших: «Хай пам'ять про тих, хто заснув вічним сном, живе у наших серцях! Молімося за упокій їхніх душ. А для тих, хто живий після відповідального завдання ліквідації катастрофи, просимо у Господа благословення для їхнього доброго мирного життя».

Вшанували пам'ять тих, хто віддав своє життя, долаючи наслідки аварії на Чорнобильській атомній електростанції, і в іншій частині Львова – біля пам'ятного монумента. Тут Воскресну панахиду очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архiepархії. Разом з архiepіреєм молились представники духовенства УГКЦ, а також Православних Церков.

Жертв аварії прийшли вшанувати представники влади, самі ліквідатори аварії та чимало небайдужих львів'ян.

У своєму слові владика Володимир наголосив на важливості пам'яті та на відповідальності кожного з нас сьогодні, щоб у майбутньому вберегти людство від подібних трагедій.

Мирослав Данилків та Петро Гузар, а багатолітні віддані працівники храму Степан Бердак, Анатолій Буряк, Анна Коцовська, Марія Оконь, Надія Котик, Надія Пастернак, Галина Калініченко, Любомира Довга, Григорій Чорненко – відзнаку блаженного священномученика Миколая (Цегельського), засновану на парафії цього року.

Джерело: Львівська архiepархія УГКЦ

25 квітня в Митрополичих палатах на Святоюрській горі організатори регіональної зустрічі Тезе (Taize) від УГКЦ зустрілися з представниками консулятів країн, від яких очікували найбільшу кількість паломників. Зустріч очолили Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник

Отець Браян Колодійчук відвідав Львівську духовну семінарію

Нещодавно семінарійна спільнота ЛДС зустрілася зі свідком життя та постулятором процесу канонізації Матері Терези отцем Браяном Колодійчуком. Під час розмови братія мала нагоду почути живі свідчення про життя святої Матері Терези, про шлях її духовного очищення та росту, труднощі та способи боротьби у духовному житті. «Надзвичайно людяна і молитовна. Жінка, пристрасно закохана в Ісуса, – так зазначив отець Браян, розповідаючи про святу. – Я заохочую вас шукати цієї святості так, як це робила ця свята черниця. Не словом, але ділом...».

Ось декілька ключових думок святої Матері Терези:

«Жити молитвою – це святість. Святість – це дозволити Ісусові жити Його життям всередині нас».

«Покликання священника – бути Христом у світі. Ми повинні дозволити Ісусові любити світ через нас».

«Нехай Ісус використовує тебе, не консультиуючись із тобою».

«Моя робота – це Його робота, а я – лише ма-

Львівська архієпархія зби́рала представників консулятів

Львівської архієпархії, та о. Михайло Фенканін, представник Курії Львівської архієпархії в дипломатичних установах м. Львова. Змогли бути присутніми представники консулятів Польщі, Австрії та Литви.

Метою зустрічі було налагодження зв'язків з консулятами. Така співпраця виявилась особливо актуальною в днях регіональної зустрічі Тезе, що відбулася у Львові з 27 квітня по 1 травня, оскільки до Львова з'їхалося багато паломників з різних країн світу.

ленький олівець у Його руці».

«Робімо разом Божу роботу. Христос цього дуже потребує».

«Наша єдність з Христом повинна бути вписана у наших думках».

«Святість не є привілеєм кількох. Святість – це обов'язок кожного, ким і де б ми не були».

Наприкінці зустрічі ректор семінарії отець Ігор Бойко подякував доповідачу за зустріч та представлення простого, та водночас великодушного життя святої Матері Терези з Калькутти. Натомість отець Браян Колодійчук подарував семінарії реліквії з фрагментами її волосся.

Джерело: Медіа-центр ЛДС

У Гарнізонному храмі м. Львова побували військові НАТО

самперед вшанувала пам'ять воїнів, що віддали своє життя під час АТО. Далі гості ознайомились із життям та діяльністю військового храму, процесом його реставрації. Настоятель храму о. Степан Сус провів невелику екскурсію, розповівши, чим зараз живе військова святиня Львова та чим вона важлива для наших воїнів.

«Ми сьогодні є тут, тому що ми – поруч з вами у цих непростих моментах життя вашої країни», – наголосив генерал Петер Павел під час відвідування Гарнізонного храму.

Джерело: Капеланство.info

18 квітня, перебуваючи у Львові, голова Військового комітету НАТО генерал Петер Павел разом із представниками Комітету відвідав Гарнізонний храм святих апостолів Петра і Павла Львівської архієпархії УГКЦ.

Прибувши до храму, іноземна делегація на-

Висадження дерев – кульмінація акції «Здай макулатуру – збережи дерево»

17 квітня у Львівській гімназії «Свшан» було висаджено декілька дерев. Цю добру справу здійснили учні, педагогічний колектив, директор Божена Назар та голова Комісії з питань екології Львівської архієпархії о. Микола Пришляк. Цей захід став кульмінацією екологічної акції «Здай макулатуру – збережи дерево», яка проходила в три етапи: презентація, зважування та реалізація, висадження дерев.

Перш ніж розпочалася робота, отець-еколог звернувся до присутніх зі словами подяки за їхню

сумлінну працю та старання. Він наголосив: «Ці дерева будуть для нас постійним нагадуванням про важливу справу, яку ми спільно зробили, та заохоченням до вдосконалення світу, який створив для нас Господь».

Було приємно спостерігати, як старанно висаджували гімназисти дерева. Адже саме завдяки їхнім старанням подвір'я їхньої школи буде прикрашено зеленню, що милуватиме око та зміцнюватиме наше здоров'я.

Повідомив о. Микола ПРИШЛЯК, голова Комісії з питань екології Львівської архієпархії

РУКОПОЛОЖЕНО О. ІВАНА КОБАСЯРА

19 квітня, в день пам'яті переставлення св. Методія, учителя слов'янського, Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, звершив Архiepірейську Божественну Літургію в Архикатедральному соборі святого Юра, в часі якої рукоположив у священство диякона Івана Кобасяра.

До слова, новорукоположений ієрей Іван є докторантом Папського університету «Урбаніана» в Римі. Джерело: Львівська архієпархія УГКЦ

У ХРАМІ ПОЛОЖЕННЯ ПОЯСА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ ОСВЯЧЕНО ДЗВОНИ

22 квітня, у неділю Мироносиць, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав з душпастирським візитом парафію Положення пояса Пресвятої Богородиці у м. Львові (вул. Головатого, 7А), де звершив Чин освячення трьох нових дзвонів, пам'ятний хрест на подвір'ї та мозаїки Пресвятої Богородиці на фасаді святині. По завершенні Чину освячення архієрей у супроводі численного духовенства та мирян зайшов до храму, де очолив Архiepірейську Божественну Літургію.

АРХІЄПАРХІАЛЬНИЙ РІВЕНЬ СПІВОЧОГО КОНКУРСУ «ПІСНЯ СЕРЦЯ 2018»

17 квітня у стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа (м. Львів, вул. Хуторівка, 35) відбувся архієпархіяльний рівень конкурсу сучасної релігійної пісні «Пісня серця 2018». Конкурс присвячено Року молитви.

Незмінним ведучим конкурсу був Олег Пригода. До складу журі увійшли:

о. Назар Балінський – відповідальний за катехитичне служіння у Залізничному протопресвітеріаті Львівської архієпархії;

Назарій Ярунів – протодиякон Архикатедрального собору святого Юра;

п. Андріан Леськів – директор Львівської дитячої музичної школи №5;

п. Гаїна Сенік – викладач методист, завідувач кафедри фортепіано Львівської державної дитячої музичної школи №1 ім. А.Кос-Анатольського.

Повідомила п. Віра ЦЕНГЛЕВИЧ, голова Катехитичної комісії Львівської архієпархії

ЗУСТРІЧ ПРЕДСТАВНИКІВ МОЛИТОВНИХ ПАРАФІАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ У СОКІЛЬНИКАХ

14 квітня з ініціативи священників Сокольницького деканату відбулася деканальна зустріч представників молитовних парафіяльних спільнот.

Захід розпочався молебнем до Серця Христового та духовною наукою, яку виголосив о. Христофор Ганинець, ЧСВВ в храмі св. Онуфрія. Відтак гостей радо зустріла с. Володимир з екскурсійно-молитовною програмою в соборі св. Юрія.

В храмі Різдва Пресвятої Богородиці с. Сокольники учасники з 14 парафій деканату мали добру нагоду поділитися своїм молитовним досвідом та засвідчити дію Бога у своєму особистому житті.

Про важливість читання Святого Письма звернулася до присутніх с. Климентія Луків, ЗСЦІ.

Закінчення спільної зустрічі відбулося в храмі Введення в храм Пресвятої Богородиці с. Малечковичі Великою Вечірнею та молитвою, яку провадила с. Анастасія, ЗСЦІ, та закликом організатора заходу о. Василя Мудя до всіх учасників: «Плекати та оживляти парафіяльне життя у своїх парафіях!»

ЦІЛИЙ ЛІС САДЖАНЦІВ ВИСАДИЛИ ВІЙСЬКОВІ КАПЕЛАНИ ТА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ

Цієї весни військові капелани Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла Львівської архієпархії УГКЦ разом із військовослужбовцями Національної гвардії України озеленювали Рава-Руське лісництво. Працьовита команда висадила тут 6.300 саджанців. Для учасників це був дуже приємний та корисний досвід. Також допомагали висаджувати дерева подружжя Роксолани та Василя Лончин із Чикаго (США).

Водночас для «позаштатних озеленювачів» була можливість відвідати місцевий Музей лісу та більше дізнатись про функціонування лісового господарства.

Джерело: Капеланство.info

СВЯТИШИЙ ОТЕЦЬ ФРАНЦИСК ЗАТВЕРДИВ ДЕКРЕТИ ПРО ВИДАЛЕННЯ З МОНАШОГО СТАНУ о. ПЛАНЧАКА ТА ВОСЬМИ ІНШИХ МОНАХІВ

Оцим подаємо до загального відома, що 9 лютого 2018 року Святіший Отець Франциск затвердив декрети архієпископа і митрополита Василя (Семенюка) про видалення з монашого стану дев'яти монахів: ієромонаха Антонія-Григорія (Романа Планчака), ієромонаха Андрія (Миколу Костевського), брата Маркарія (Миколу Кошарського), брата Йоана (Михайла Ратича), брата Вартоломея (Андрія Зубрицького), брата Якова (Дмитра Сасіна), брата Пантелеймона (Івана Василика), брата Мар'яна (Муховського), брата Миколу (Хахулу). Це рішення Святішого Отця є остаточним і не може бути оскаржене.

Ці особи є колишніми членами монастиря святого Теодора Студита в с. Колодіївка Тернопільської області. Тепер вони незаконно перебувають у с. Посіч Івано-Франківської області. Згідно із затвердженими декретами, вони втрачають приналежність до монашого стану, не мають права носити монаший одяг, втрачають усі права і позбавляються всіх обов'язків, які випливають зі складання монаших обітів, та не можуть більше називати себе монахами.

Крім того, згідно з нормами церковного права, отці Планчак і Костевський не мають права священнодіяти. Вони не можуть служити Божественній Літургії, уділяти Святі Таїнства та здійснювати інші богослужіння у храмі чи поза ним, зокрема, звершувати будь-які прилюдні моління за хворих, екзорцизми чи подібні практики.

Довідка

3 травня 2017 року було оприлюднено заяву Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства з приводу «об'явлень» с. Марії Баран, які поширює о. Антоній-Григорій Планчак. З метою вирішення складних проблем, рішенням Блаженнішого Святослава, за згодою Постійного Синоду, відбулася реорганізація монастиря святого Теодора Студита у с. Колодіївка. Це рішення потвердила Конгрегація для Східних Церков у Ватикані.

Братія монастиря на чолі з ігуменом Марком (Шняком) прийняла рішення церковної влади і продовжує монаше життя в с. Колодіївка згідно з монашою традицією і правилами. Натомість частина монахів не прийняла зауважень церковної влади і відмовилася її слухати. Вони продовжували порушувати монаші правила і остаточно незаконно поселилися в с. Посіч Івано-Франківської області. Вони не бажали виправити своєї поведінки. Після відповідних попереджень дев'ять монахів були видалені з монашого стану. Це рішення особисто затвердив Римський Архієрей.

Департамент інформації УГКЦ

СВЯЩЕНОСЛУЖИТЕЛЯ СТРИЙСЬКОЇ ЕПАРХІЇ ІВАНА СИВАКА ПОЗБАВЛЕНО ДУХОВНОГО САНУ

12 квітня 2018 року єпархіальний єпископ Стрийської єпархії Преосвященний владика Тарас видав виконавчий Декрет (вих. № СЄ 185/2018), яким наказав виконувати Позасудовий декрет № СЄ 209/2016 від 31 березня 2016 року, яким на священнослужителя Стрийської єпархії Івана Сивака за порушення, про яке зазначено у кан. 1456 §1 Кодексу Канонів Східних Церков, за дозволом Конгрегації у справах віри (кан. 21 §2 SST), було накладено кару ПОЗБАВЛЕННЯ ДУХОВНОГО СТАНУ.

Від 12 квітня 2018 року, відповідно до кан. 395 ККСЦ, п. Іван Сивак втрачає властиві клирицькому стану права і не має вже обов'язків клирицького стану, з дотриманням, однак, припису кан. 396 ККСЦ, йому забороняється сповняти священнодіяння, із збереженням приписів канн. 725 і 735, § 2 ККСЦ, тим самим він позбавляється всіх урядів, служінь, завдань і будь-якої делегованої влади.

Джерело: офіційний сайт Стрийської єпархії УГКЦ

18 квітня 2018 року вперше в історії Патріаршого собору Воскресіння Христового відбулася Божественна Літургія амвросіанської традиції (св. Амвросія Медіолянського) за участю духовенства Міланської архієпархії РКЦ. Богослужіння очолив Блаженніший Святослав. 120 священників приїхали з Міланської архієпархії РКЦ в Україну для проведення річних виїзних реколекцій (проводяться в різних місцях і містах). Ба більше, на зустріч приїхали також отці Київської архієпархії, щоб разом помолитися в соборі зі священниками з Мілана.

Під час зустрічі Предстоятель УГКЦ поділився історією нашої Церкви та історією Патріаршого собору Воскресіння Христового. «Я приймаю вас у цьому Патріаршому соборі Воскресіння Христового з великоднім привітанням «Христос воскрес!». Для перших християн Пасха завжди була пов'язана з Євхаристією та Церквою, адже

Блаженніший Святослав взяв участь у спільній молитві за жертв геноциду вірмен

24 квітня у Києві відбувся молебень за жертв геноциду вірмен в Османській імперії 1915 року. Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, на запрошення єпископа Маркоса Оганесяна, глави Української єпархії Вірменської Апостольської Церкви, приєднався до спільної молитви в цей скорботний день для вірмен всього світу. Таким чином Предстоятель нашої Церкви проявив солідарність і молитовну підтримку вірменському народу.

«Ми, українці, дуже добре розуміємо біль і страждання вірменського народу. Болісні травми минулого і невинні жертви об'єднують наші спільноти і можуть стати фундаментом для більшого зближення задля взаємного визнання страждань, завданих нашим народам... Перед нашими Церквами і народами велике майбутнє, адже історія мучеництва показує, що це насіння дає багатий

23 квітня, до 32-ї річниці Чорнобильської трагедії, в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в присутності владика Іосифа (Міляна), єпископа-помічника Київської архієпархії, відбувся концерт-реквієм.

Звертаючись до присутніх, архиєрей процитував восьму главу з Книги Одкровення Івана Богослова, в якій йдеться про «зорю полин». «Не тому я процитував ці рядки Святого Письма, – зазначив владика, – щоби підкреслити український чи світовий фактор. Не тому їх писав апостол Іван Богослов, возлюблений учень Ісуса Христа. Слово Боже завжди живе! Воно підтримує, провадить, застерігає, оживляє, дає наснагу. Слово Боже, як сам Бог, присутнє між нами, дає нам світло в кінці тунелю і мотивацію до морально-етичного життя».

Ведучи далі, єпископ зауважив: «Сьогодні ми віддаємо шану всім, хто рятував українську землю від наслідків Чорнобильської аварії. Ми сьогодні підраховуємо збитки, проводимо наукові дослідження на цій землі, пробуємо уявити і підрахувати, які ще

Глава УГКЦ: «Ми відслужили Євхаристію, яка єднає дві Церкви – Міланську Церкву святого Амвросія та Київську Церкву святого Володимира»

Церква, як тіло воскреслого Христа, народилася в день Пасхи!» – звернувся радісно та урочисто до всіх присутніх, а особливо до гостей храму, Глава і Отець УГКЦ.

«Тож сьогодні ми зібралися біля цього вівтаря та відслужимо Євхаристію, яка єднає дві Церкви – Міланську Церкву святого Амвросія та Київську Церкву святого Володимира. Крім цього, уперше в історії храму служитиметься Літургія в амвросіанському обряді. Це дар воскреслого Христа для нас! Ми разом будемо звершувати Пресвяту Євхаристію, яка є знаком найвищого і найбільшого вираження єдності Христової Церкви. Просімо у Христа, аби Він допомагав людям зараз віднаходити мирний шлях до єдності та миру в житті. Просімо, щоб ця Євхаристія перемінила нас на те, що будемо звершувати», – наголосив духовний лідер греко-католиків.

добрый плід. Бажаю, щоб наші народи ставали гідними спадкоємцями великої жертви невинно убієнних предків і з відповідальністю перед ними будували майбутнє наших суспільств на фундаменті християнських цінностей», – наголосив раніше Блаженніший Святослав у своєму листі до Його Святості Католика всіх вірмен Гарегіна II, Глави Вірменської Апостольської Церкви.

Геноцид вірмен був організований і здійснений у 1915 році на територіях, контрольованих владою Османської імперії, і здійснювався шляхом фізичного знищення та депортації, включно з переміщенням цивільного населення в умовах, що призводять до неминучої смерті.

«Найбільша катастрофа – це катастрофа екології української душі» – владика Іосиф (Мілян)

наслідки будуть далі... Ми усі ще стаємо в ряди тих, які мають боротися з наслідками тієї великої української катастрофи. Але найбільша катастрофа – це катастрофа екології української душі. Це непам'ять, забуття... Тому на усіх вас, хто з любові до рідної землі, до народу, нації, до всіх, хто загинув і живе, переживаючи наслідки Чорнобильської аварії, від імені Блаженнішого Святослава, Отця та Глави Української Греко-Католицької Церкви, закликаємо на усіх вас, тут присутніх, і на увесь український народ Боже благословення».

Зазначимо, що вже 17 років поспіль Всеукраїнська громадська організація «Асоціація «Афганці» Чорнобиля» разом з Національним педагогічним університетом імені Михайла Драгоманова запрошують усіх небайдужих вшанувати жертв Чорнобильської трагедії. Цього дня у головному соборі Української Греко-Католицької Церкви відбувся на концерт-реквієм «Чорнобиль молодь буде пам'ятати».

Прес-служба Київської архієпархії

Для Сокальсько-Жовківської єпархії УГКЦ призначено єпископа-помічника

12 квітня у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець Франциск дав свою згоду на канонічне обрання Синодом єпископів УГКЦ священника Петра Лози, ЧНІ, дотеперішнього адміністратора парафії святих Петра і Павла в Чернігові (Київська архієпархія), єпископом-помічником Сокальсько-Жовківської єпархії УГКЦ, надаючи йому титулярний осідок Паніо (Panio).

Біографія о. Петра Лози, ЧНІ

Народився 3 червня 1979 року в Колоденці на Львівщині. 1997 року вступив до Згромадження Найсвятішого Ізбавителя (отці-редемптористи), склавши 2003 року довічні обіти.

Священнику формацію розпочав у семінарії отців-редемптористів у Львові (1998-2001), а завершив богословські студії в університеті в Інсбруку (Австрія), де навчався в 2001-2009 роках.

Зміни у Філадельфійській архієпархії УГКЦ у США

Папа Франциск прийняв рішення з уряду, яке представив архієпископ-митрополит Філадельфійський УГКЦ Високопреосвященний Стефан (Сорока), призначивши Апостольським адміністратором вакантного осідку Преосвященного владика Андрія (Рабія), дотеперішнього єпископа-помічника Філадельфійської архієпархії.

Владика Андрій (Рабій) народився 1 жовтня 1975 року у Львові. Переїхавши до США, дуже добре пристосувався до місцевих умов. Священнику освіту отримав в українській Семінарії святого Йосафата у Вашингтоні. 1999 року отримав ступінь бакалавра з філософії

в Католицькому університеті Америки, 2002 року – ступінь магістра богослов'я в Домініканському богословському інституті у Вашингтоні, а 2008 року – ліцензіат з канонічного права в Католицькому університеті Америки.

Дияконські свячення отримав 15 листопада 1998 року, а ієрейські – 19 грудня 2001 року.

8 серпня 2017 року Папа Франциск призначив його єпископом-помічником Філадельфійської архієпархії, надаючи йому титулярний осідок Германіціани (Germaniciana). Єпископська хіротонія відбулась 3 вересня 2017 року в архикафедральному соборі святого Юра у Львові.

Після священничих свячень 26 серпня 2007 року розгорнув душпастирську діяльність у Вінниці, де був віце-парохом, а потім став парафіяльним адміністратором у Гніздині-Кохавино. Від 2011 до 2014 року був Провінційним дорадником Львівської провінції Згромадження Найсвятішого Ізбавителя. Від 2014 року є адміністратором парафії святих Петра і Павла в Чернігові та одночасно капеланом у двох місцевих в'язницях.

Департамент інформації УГКЦ

Головним святителем був Глава УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук), а співсвятителями – архієпископ-митрополит Філадельфійський Стефан (Сорока) та єпископ Едмонтонської єпархії в Канаді Давид (Мотюк).

У Києві розпочалася конференція Міжнародної асоціації в'язничних капеланів

сько-богословського факультету Українського католицького університету о. д-р Олег Кіндій, виголосивши доповідь «Відновлення людської гідності через зцілення образу Бога: теологічна перспектива пенітенціарного служіння». Криза родини й особи батька у суспільному житті, на думку о. Олега, є однією з причин соціальних патологій, пов'язаних зі злочинністю.

Про капеланське служіння в Україні розповіли офіційні представники Церков і релігійних організацій, що входять до Душпастирської ради.

Метою конференції є погляд на проблему відправлення правосуддя та кримінальних покарань, ролі соціальних інституцій у досягненні витривалого і справедливого суспільного миру та інтеграції колишніх в'язнів.

Під час пленарних засідань розглянуто проблематику, як пастирська опіка може сприяти відновленню порушеної людської гідності та як ретранслювати суспільству наслідки юстиції, що прийнята в ньому.

На триденну конференцію з обміну досвідом та думками зібралися близько 50 учасників з 16 країн світу (Європейська асоціація тюремних капеланів є міжнародною організацією з консультативним статусом в ООН, яка об'єднує священнослужителів різних релігій).

Пенітенціарне душпастирство УГКЦ

У ЄПАРХІЇ СВЯТОГО ЙОСАФАТА В ПАРМІ (США) ВІДБУЛИСЯ СВЯЩЕНИЧІ ДНІ

Духовенство єпархії Святого Йосафата в Пармі УГКЦ взяло участь у щорічних священничих днях, які проходили 24-26 квітня в реколекційному домі «Лойола» в м. Клінтон (штат Огайо, США). Захід відбувався під проводом владика Богдана (Данила), єпарха Пармського, а участь у ньому взяли священники, що душпастирюють в єпархії, яка простягається від штату Огайо до штату Флорида.

Священнічі дні склалися з декількох частин. Першого дня зібрання владика Богдан представив духовенству статистику єпархії станом на 2017 рік, а також мав презентацію щодо пасторального планування на 2018 рік. День закінчився зібранням Пресвітерської ради, під час якої архієрей та члени ради обговорили конкретні важливі справи в єпархії, після чого був відслужений Дев'ятий час у каплиці реколекційного дому.

Завершилися священнічі дні Божественною Літургією українською мовою, яку очолив митрофорний протоієрей Андрій Гановський, парох церкви Святих апостолів Петра і Павла в м. Квіленді (штат Огайо), у співслужінні з присутнім духовенством.

ДРОГОБИЦЬКИЙ «КАРИТАС» УЖЕ 10 РОКІВ ОПІКУЄТЬСЯ ОСОБЛИВОЮ МОЛОДДЮ

Десятирічний ювілей відсвяткував центр для людей із особливими потребами «Дивовижні долоні», що діє при БФ «Карітас» Самбірсько-Дрогобицької єпархії. Святкування розпочалося із Божественної Літургії, яку очолив владика Григорій (Комар), єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, у співслужінні з о. Ігорем Козанкевичем, директором БФ, та отцями, які виконують своє служіння у «Карітасі».

– Незважаючи на таку гарну назву центру – «Дивовижні долоні», справа все-таки, напевно, не в долоньках, а в великих серцях та прагненні ділитися один з одним тим, що дав цим люблячим серцям Бог, – відзначив владика Григорій у привітальному слові.

У цей день іменинників вітали також представники подібних центрів зі Львова, Івано-Франківська, Стрия, Борислава, Коломиї і Тернополя. Участь у святі взяли і заступник голови Львівської облдержадміністрації Оксана Стоколос-Ворончук, міський голова Дрогобича Тарас Кучма, священники, студенти-волонтери та представники влади, громадських і молодіжних організацій.

На ювілейному концерті гостей вітали вихованці центру «Дивовижні долоні». Вони декламували вірші, поезію Тараса Шевченка та Івана Франка, виконували пісні. На святковій імпрезі також виступили ансамбль сучасного танцю «Фрі Денс» (художній керівник – Йосип Карпін), заслужений артист естрадного мистецтва Василь Гамар, поетеса та композитор, співачка Оксана Винницька.

Центр діє у Дрогобичі на базі «Карітасу» з 2008 року. Тут люди з особливими потребами зустрічаються щоденно, здобувають нові навички, підтримують одне одного і творять спільноту. Поза тим, провідники центру «Дивовижні долоні» мріють про будинок опіки для таких людей, де вони могли би прожити, бо в декого вже померли батьки і нема кому ними опікуватися. «Віримо, що це – Боже діло, і тому воно буде розвиватися», – кажуть наставники людей з особливими потребами.

За матеріалами сайту Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ГРОМАДА МАРСЕЛЯ ОТРИМАЛА СВІЙ ХРАМ

Четвер світлого тижня, 12 квітня 2018 року, став історичним для єпархії святого Володимира Велико-го: громада Марселя, створена 4 жовтня 2016 року, отримала від дієцезії Марселя в користування каплицю святого Івана Христителя. Відповідний договір про користування терміном на три роки підписали владика Борис (Гудзяк), правлячий архієрей єпархії святого Володимира Великого, та архієпископ Марселя Жорж Понтъє у присутності представників мерії міста Марсель, протосинкела єпархії святого Володимира Великого та душпастиря українських греко-католиків Марселя о. Миколи Гривнака.

Цього ж дня громада вперше помолилася Божественну Літургію у своєму новому храмі, яку очолив владика Борис у співслужінні з о. Михайлом Романюком, о. Миколою Гривнаком та новосвяченим ієреєм Романом Остап'юком. Після цього громада молилася у храмі Божественну Літургію також у п'ятницю, суботу та неділю, хоча зазвичай Євхаристія служиться щодва тижні.

Нова адреса української греко-католицької громади м. Марсель: 65, Chemin de la Parette, 13011, Marseille.

За матеріалами сайту єпархії св. Володимира у Парижі УГКЦ

25 квітня у Києві під проводом пастора Майкла Філіппі розпочалася Міжнародна конференція Асоціації в'язничних капеланів IPSCA – Europe «Віра в справедливість: з тюремного ув'язнення – у суспільство».

У вітальному зверненні до учасників конференції голова Душпастирської ради з питань релігійної опіки у пенітенціарній системі України о. Костянтин Пантелей представив історію відродження в'язничного капеланства в Україні та його основні риси. Міжконфесійну палітру цього служіння нині складають 13 релігійних організацій, що увійшли до дорадчого органу при Міністерстві юстиції для забезпечення духовних потреб як ув'язнених, так і персоналу пенітенціарних установ.

З богословським впровадженням виступив заступник декана з міжнародних зв'язків філософ-

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ПРЕСТІЛ: НЕКАТОЛИКИ НЕ МОЖУТЬ ПРИСТУПАТИ ДО ПРИЧАСТЯ

В листі від 22 лютого 2018 року Конгрегація доктрини віри під головуванням архієпископа Луїса Ладарія не дала згоди одному з членів некаатолицького змішаного подружжя приймати Причастя в Католицькій Церкві – інформує австрійський портал kath.net. Це рішення мав підтвердити Папа Франциск.

Згідно з проектом постанов, які затвердила Німецька Конференція Єпископів, у лютому цього року більшістю 2/3 голосів, члени подружжя в змішаних шлюбах, які не належать до Католицької Церкви, могли би приймати святе Причастя після «серйозного випробування совісті», а також мали би «підтвердити віру Католицької Церкви» щодо Євхаристії, бажаючи припинити «серйозні духовні страждання» і «вгамувати голод Євхаристії».

Незважаючи на запевнення голови конференції кардинала Рейнхарда Маркса, що це не є спробою змінити доктрину Церкви, пропозиція глибоко поділила німецьких єпископів.

Кардинал Герхард Мюллер, колишній префект Конгрегації доктрини віри, засудив цей рух як «риторичний прийом» і заявив, що умови, зазначені в проекті документа, не можуть бути задоволені, якщо ми хочемо залишатися вірними вченню Церкви.

На початку квітня цього року з'явилася інформація, що сім єпископів, серед яких і кардинал Райнер Велькі з Кьольна, попросили про втручання префекта Конгрегації доктрини віри архієпископа Луїса Ладарія Ферера SJ. У тристорінковому листі, опублікованому на шпальтах «Kölner Stadt-Anzeiger», вони ствердили, що Німецька Конференція Єпископату може перевищити свої повноваження, і попросили Ватикан про допомогу. Лист також був адресований кардиналу Куртові Коху, голові Папської ради з просування християнської єдності. Окрім кардинала Велькі, лист підписав архієпископ Людвіг Шік з Бамберга, а також єпископи Конрад Здарса (Аугсбург), Грегор Марія Ханке (Айхштет), Вольфганг Іполт (Гьорліц), Рудольф Водерхолзер (Регенсбург) і Стефан Остер (Пассау). У лютому цього року більшість німецьких єпископів погодилися дозволити лютеранському члену змішаної пари приймати Причастя. Відразу ж відбулися консультації з Ватиканом з цього питання.

Джерело: wiara.pl

У ЛЬВОВІ ЗАКЛАЛИ СИМВОЛІЧНУ КАПСУЛУ НА МІСЦІ СПОРУДЖЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА-МЕМОРІАЛУ ГЕРОЯМ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Споруджуватимуть меморіал за проектом переможців Всеукраїнського відкритого архітектурного конкурсу на крашу концепцію громадського простору з вшанування пам'яті Героїв Небесної сотні у місті Львові. Перемогу на конкурсі здобув авторський колектив зі Львова: Андрій Лесюк, Марія Яструбчак, Христина Пундак. Митці отримали 90 тис. гривень і можливість реалізувати свій проект.

За їхнім задумом, меморіал складатиметься з двох частин: площі зі стелою на верхній терасі та з пішохідного моста між пагорбами вздовж вул. Кривоноса. Він виводитиме на терасу з боку вул. Замкової, де буде створено площу і стелу, присвячену Героям Небесної сотні. На мості запропоновано встановити накриття, виготовлене зі спеціальної сталі. На даху цього накриття будуть вирізані імена героїв Небесної сотні, крізь які в дощову погоду стікатиме вода, що, символізуватиме «вічні сльози» за загиблими, а в сонячну погоду ці літери мають підсвічуватися природним світлом.

Відповідно до архітектурного проекту, на мосту також будуть розмішені п'ять плит, що символізують п'ять днів, протягом яких загинула найбільша кількість людей під час Революції гідності, а також є символом барикад і шитів, що були невід'ємною складовою тих подій. На меморіальній площі буде встановлено спеціальну стелу.

Основний матеріал проекту – кортен, який з часом змінює свою фактуру і має особливу символічність боротьби та вогню. Меморіал наповнено злаковими рослинами, які нагадують колоски пшениці, що є символом українського народу.

Концепція проекту – це створення мінімалістичного простору, який передає дух сучасності та увіковічує пам'ять героїв Небесної сотні.

За матеріалами: «Духовна велич Львова»

Папа: тільки Бог є Господом життя

18 квітня Папа Франциск зустрівся з татом дво-річного англійського хлопчика Альфі, батьки якого борються, щоб не від'єднати його від апаратури, що підтримує його життя. А під час загальної аудієнції того ж дня Святіший Отець повторив заклик шанувати право на життя. Одночасно він згадав також і 40-річного француза Вінсента Ламбера, дружина якого намагається добитись відключення його від живильного зонда, що забезпечує штучне харчування. Цьому протидіють батьки Вінсента, адже він реагує на подразники, плаче, відчуває біль.

«Ще раз звертаю увагу на Вінсента Ламберта та маленького Альфі Еванса й прагну ще раз і рішуче підтвердити, що єдиним Господом життя, від початку до природного кінця, є Бог! – сказав Святіший Отець під час загальної аудієнції. – І наш обов'язок – зробити все можливе, аби захистити життя. Подумаймо про це в тиші й помолімся, щоб було пошановане життя кожної людини, а особливо цих двох наших братів. Помолімося у тиші».

Батька майже дворічного англійського хлопчи-

Папа Франциск затвердив нові статuti Апостольства молитви

Наприкінці березня цього року Папа Франциск установив Всесвітню мережу молитви в

наміреннях Папи (Апостольство молитви) як «папську організацію з юридичним осідком на території Держави-Міста Ватикану та затвердив нові статuti». Про це архієпископ Анджело Бечіу, заступник Державного секретаря з загальних питань, повідомив листом від 10 квітня курію Товариства Ісусового, яке займається про-водом цієї організації. Таким чином, завершився процес перегляду та оновлення статутів, що розпочався 2016 року, коли Папа призначив о. Фредеріка Форноса, ТІ, міжнародним

координатором Всесвітньої мережі молитви в наміреннях Папи та її молодіжної гілки – Молодіжного євхаристійного руху, доручивши справу відродження Апостольства молитви.

Серед відомих нещодавно впроваджених ініціатив Мережі – щомісячне відеопредставлення молитовного намірення з особистою участю Папи Франциска та створення мобільного додатку «Click to pray» як платформи, що об'єднує людей, які моляться за місію Церкви.

Папа Римський на свої іменини роздав бідним 3 тисячі порцій морозива

Папа Римський Франциск вирішив відзначити свої іменини, організувавши роздачу малозабезпеченим римлянам 3 тисячі порцій морозива, повідомляє аґентство АНСА.

«Святіший Отець Франциск прагне відсвяткувати день своїх іменин разом з найнужденнішими та безхатченками Риму. З огляду на це, Апостольська Елеумозінерія розповсюдила в день, коли Церква спогадує святого Юрія, 3000 порцій морозива серед людей, які щоденно приходять до їдальні, нічліжок та інших закладів міста, якими опікується «Карітас», – цитує аґентство Святий Престол.

Папа Франциск (до обрання – Хорхе Маріо Бер-

ка Альфі Еванса Його Святість прийняв перед загальною аудієнцією в «Домі святої Марти» у Ватикані. Альфі перебуває в дитячій лікарні в Ліверпулі. Він має серйозні ушкодження мозку й страждає на нерозпізнану неврологічну хворобу. Лікарі наполягають на відключенні його від спеціальної медичної апаратури, закінчивши, таким чином, його існування. З цим рішенням суду абсолютно не погоджуються батьки, які хочуть забрати його до Риму на спеціальну терапію, яка могла би врятувати життя дитини.

Джерело: Радіо Ватикан

гольйо) святкує іменини в День святого Георгія (Юрія Переможця) – 23 квітня. Хорхе – іспаномовний аналог імені Георгій.

Джерело: «Релігійна Правда»

Документальний фільм про Папу Франциска покажуть на Каннському кінофестивалі

Документальний фільм про Папу Франциска не тільки вийде на екран в німецькому кінопрокаті в червні, але й буде показаний на Каннському кінофестивалі, який відбудеться 8-19 травня.

Новий фільм «Папа Франциск – людина свого слова» зняв президент Європейської кіноакадемії, німецький кінорежисер Вім Вендерс, який став

відомим після фільмів «Париж, Техас», «Небо над Берліном» і «Клуб Буена Віста». За фільм «Париж, Техас» у 1984 році він отримав «Золоту гілку» Каннського кінофестивалю. Походить з католицької сім'ї, у молодому віці хотів стати священником, але став почесним доктором теології.

Фільм, знятий Ватиканським телецентром та кінокомпанією «Focus Features», представляє Святішого Отця, який веде діалог зі спільнотами людей різних віровизнань і культур. З нагоди 5-ї річниці понтифікату Папи Фран-

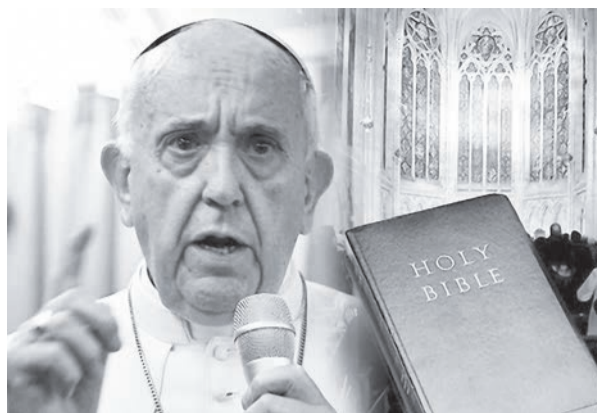
циска на порталі VaticanNews оприлюднено трейлер цього фільму.

У центрі документальної стрічки, що є плодом рідкісного співвиробництва з Ватиканом, є ідеї та послання Папи Франциска. Фільм розповідає про працю над реформами та про відповіді Святішого Отця на головні глобальні виклики сучасного світу, як ото смерть, соціальна справедливість, імміграція, екологія, нерівність, матеріалізм та роль сім'ї.

Джерело: «Релігійна Правда»

Папа Франциск: Очистити віру від корисливості

До безкорисливого слідування за Христом закликав Папа Франциск у проповіді під час ранкової святої Меси, відслуженої у ватиканській резиденції «Дім святої Марти» в понеділок, 16 квітня. Він звернув увагу на необхідність «освіжити» пам'ять, згадуючи ті конкретні речі, які Ісус вчинив у житті кожного з нас, та захопив запитати себе самих, що саме спонукає нас слідувати за Ісусом. Не можна йти за Христом у корисливий спосіб, тільки через те, що Він учинив чуда, але треба шукати Його в душі віри, щоб слухати Його слів і їх виконувати.

Посилаючись на уривок з Євангелії від святого Івана (Ів. 6, 22-29), який розповідає про те, як після чудесного розмноження хліба та риби за Ісусом ішов великий натовп людей, Святіший Отець звернув увагу, що деякі з них шукали Христа, щоб Його слово наповнило їхнє серце, а інші – з корисливості, бо Він їх нагодував. Тому Ісус сказав їм: «Істинно, істинно говорю вам: Ви шукаєте мене не тому, що чуда бачили, а тому, що хліб їли та й наситилися. Працюйте не на ту їжу, яка проминає, а лише на ту їжу, яка залишається на життя вічне, –

яку ж дасть вам Син Чоловічий, бо його Бог Отець назнаменував» (Ів. 6, 26-27).

Папа Франциск звернув увагу на два аспекти: з одного боку, люди, керуючись вірою, шукали Спасителя, намагаючись почути Його слова, а з другого – з причини свого еґоїзму. Вони були добрими людьми, але самолюбними. Ось чому Ісус їм докоряв.

Проповідник вказав також на святого Стефана, постать якого описана в Діяннях Апостолів. Він промовляв так ясно й чітко, що ніхто не зміг «протистояти мудрості та Духові, що ним говорив» (Діян. 6, 10). Він безкорисливо йшов за Христом, не зважаючи на наслідки – наклепи і каменування, даючи свідчення Христові.

Порівнюючи віру натовпу, що йшов за Ісусом, та святого Стефана, Святіший Отець закликав запитати себе самих, якими спонуками ми керуємось, коли слідуємо за Ісусом? Чи готові ми віддати за Нього життя так, як святий Стефан? Папа порадив «освіжити пам'ять», пригадуючи те, що Ісус зробив у нашому житті – не в загальний спосіб, а конкретно. «Знайдемо багато чудових речей, які Ісус дав нам безкорисливо, бо нас любить, любить кожного з нас. А коли побачу, що Ісус зробив для мене, то запитам себе самого, що я маю зробити для Ісуса? І за допомогою цих двох питань, можливо, будемо спроможні очиститись з усякої корисливості на шляху віри», – наголосив Папа Франциск, додавши, що таким чином можемо провести тестування власного життя щодо того, як слідуємо за Ісусом: корисливо чи ні, та очистити своє життя від будь-якої корисливості.

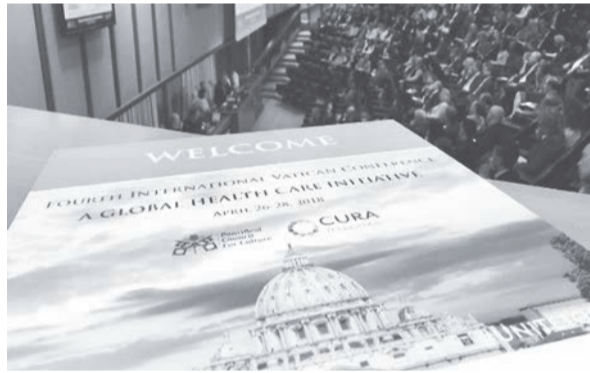
Джерело: Радіо Ватикан

У Ватикані дискутують щодо впливу медицини XXI сторіччя на суспільство

«Як наука, технологія і медицина XXI сторіччя впливатимуть на культуру і суспільство» – таку тему має четверта з черги Міжнародна ватиканська конференція в рамках ініціативи «Unite to Cure» («Єднатися, щоб зціляти»), яка тривала у Ватикані від 26 до 28 квітня. Організатори заходу – Папська Рада в справах культури, фундація «The Stem for Life» (англ. «Опора для життя»), фундація «Cura» (італ. «Турбота») та фундація «Наука і віра» – мали на меті надалі підтримувати згадану міжнародну ініціативу у сфері охорони здоров'я, започатковану вісім років тому.

Як зазначається в брошурі конференції, в ній взяли участь світові лідери з різних сфер для того, «щоб обговорити майбутнє медицини, сприяти підвищенню загальної обізнаності щодо наукових досягнень і додати надії пацієнтам та їхнім родинам в всьому світі». Власне, лозунгом заходу стали слова: «Запобігати, лікувати, зцілювати і готувати до майбутнього!».

Організатори конференції вбачають свою місію в тому, щоб зібрати провідних осіб з таких сфер, як охорона здоров'я, бізнес, засоби масової інформації, медицина та релігія, аби сприяти їхній співпраці, спонукати їх вдосконалювати доступ до медичних послуг

та збільшувати інвестиції в дослідження та інновації, заохочувати міждисциплінарну співпрацю та підтримувати розвиток здорових громад через запобігання, освіту та кращий доступ до медичних послуг.

Конференцію відкрив президент Папської ради у справах культури кардинал Джанфранко Равазі; в ній взяв участь також Державний секретар Святого Престолу кардинал П'єтро Паролін.

Джерело: «Slovo today»

Собор Паризької Богоматері потребує ремонту

Знаменитий собор Паризької Богоматері потребує термінового ремонту. Фінансові витрати на нього у найближчі роки складуть 60 млн. євро.

Храм, якому вже понад 850 років, зовні виглядає велично, але бореться з ерозією каміння, з якого був зведений. Через ерозію деякі статуї втратили свою первісну форму. Ще небезпечніше те, що арки, які підтримують склепіння, дедалі слабшають під його вагою, а деякі стіни починають тріскатися.

Опрацьовано план робіт із реконструкції, розрахований на десять років. Насамперед потрібно зайнятися шпилем, структура якого окислена. Його реконструк-

ція здійснюватиметься вперше з 1935 року і потребуватиме 11 мільйонів євро. До цього треба додати ще 30 мільйонів для ремонту ґорґуль і пінаклів. Загалом реставрація коштуватиме 60 мільйонів євро.

Оскільки, згідно з законом 1905 року, собор належить державі, а Церква – лише її користувач, то влада виділить дві третини необхідної суми. Церква зі свого боку має сплатити 20 мільйонів євро. Однак це не передбачає впровадження вхідних квитків для туристів, які бажають відвідати храм. Щоб отримати необхідні кошти, звернулися до спонсорів у Сполучених Штатах, що вияви-

лося хорошим кроком, оскільки на ремонт шпилю тепер бракує лише 5 мільйонів євро.

Джерело: CREDO

НА ЛЬВІВШИНІ ВІДРЕСТАВРОВАНО ДЕРЕВ'ЯНУ ЦЕРКВУ XVII СТОЛІТТЯ

На Львівщині відкрили відреставровану дерев'яну церкву св. Микити у селі Дернів Кам'яно-Бузького району, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на dyvysinfo.com. За словами етнографів, церква була зведена у другій половині XVII століття з соснових брусів у стилі галицької школи народної архітектури. Вона належить до пам'яток національного значення та збереглася в автентичному вигляді: тризубна, одностовпна, без прибудов. Втім, СРСР вчинив з будівлею в традиційному для себе стилі: після Другої світової війни тут функціонував музей, а потім дитячий садок, тому споруда дісталася Україні в аварійному стані. До того храм реставрували лише 1977 року.

На відновлення пам'ятки пішло два роки. Ремонт здійснили завдяки співфінансуванню з обласного (350 тис. грн. за 2016 рік та 330 тис. – 2017) і районного бюджетів (150 тис. грн.).

Загалом же на території Львівщини є 779 дерев'яних храмів, частина з яких – пам'ятки національного значення.

УКРАЇНСЬКІ САЛЕЗІЯНИ ЗУСТРІЛИСЯ З ГЕНЕРАЛЬНИМ ВІКАРІЄМ ЗГРОМАДЖЕННЯ

З 23 по 25 квітня в Україні перебував генеральний вікарій Салезіянського згромадження о. Франческо Черета. Разом з ним до України прибув також генеральний секретар згромадження о. Стефано Ванолі.

У понеділок о. Франческо прибув до Києва, відвідав Патріарший собор і, звичайно, місцеву салезіянську спільноту. Відтак 24 квітня у провінційному домі у Львові відбулася зустріч усіх співбратів Української салезіянської провінції з генеральним вікарієм.

Зустріч, яка відбулася у провінційному домі у Львові, стала кульмінацією Надзвичайної канонічної візитації Салезіянської провінції, яку було розпочато в середині листопада минулого року. Заступник Генерального настоятеля прибув з метою супроводу української гілки салезіян та всіх співбратів загалом, для укріплення харизми й місії св. Івана Боско в УГКЦ, а також для озвучення тих завдань і бачень, які, з роздумів генерального проводу, постають перед салезіянами як завдання на наступні роки.

Після слів настоятеля кожен співбрат мав змогу висловити свою думку з приводу почутого, а також особисто порозмовляти з о. Франческо.

За матеріалами офіційного сайту «Салезіяни св. Івана Боско», УГКЦ

ПРОВІДНИКИ ЛІТНІХ ХРИСТІЯНСЬКИХ ТАБОРІВ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У СЕМІНАРІ

20-22 квітня у Львові відбувся семінар для провідників літніх християнських таборів «Запрошені на царський бенкет». У ньому взяли участь більше тридцяти вірних з різних куточків країни. Їх об'єднала спільна мета – провести незабутній, корисний час для дітей разом з Богом. Усі присутні поринули в атмосферу літнього табору, де самі стали активними учасниками та проживали ті ж емоції, що й діти. Незважаючи на різницю у віці, провідники відчували себе дуже комфортно та без перешкод брали участь у всіх запропонованих видах діяльності. Веселі банси, рухливі танці, емоційні ігри, захоплюючі квести, духовний вечір, спільна молитва залишили добрий спогад у серцях учасників семінару. Кілька насичених днів допомогли стати однією великою сім'єю однодумців, що зарядили один одного новими ідеями, натхненням та силою для реалізації своїх задумів і мрій.

Разом із відпочинковим компонентом на вишкolu були опрацьовані практичні та теоретичні засади проведення літнього табору. Учасники мали можливість поділитися власним досвідом, розглянути проблемні ситуації та шляхи їх подолання чи запобігання.

Такий семінар організували Патріарша катехитична комісія УГКЦ та Катехитично-педагогічний інститут УКУ, а провели навчання Назар Дуда, Наталя Мусій і Марія Шипка.

Джерело: Західне бюро «Живого ТБ»

Глава УГКЦ: «Тільки єдина Церква здатна принести злагоду та об'єднати людей»

Кажуть, що основне слово для християнина – це слово «єдність», яке має величні синоніми: «причастя», «сопричастя» та «єднання». Адже недарма під час Божественної Літургії ми молимося «єдиним серцем і єдиними устами» до Всевишнього та просимо в Нього про «єдність віри» і «з'єднання всіх». Тому в цьому контексті можемо зауважити, що Церкву творять різні стани. Зокрема, в історії Перемиської єпархії кожен стан мав особливе покликання в певні моменти її розвитку і випробувань.

Про це йдеться у Посланні Верховного Архієпископа УГКЦ Блаженнішого Святослава з нагоди 325-ліття відновлення єдності Перемиської єпархії з Римським Апостольським престолом. Його дано в Києві 9 квітня 2018 року.

«З історичної перспективи

бачимо, що таке плекання Греко-Католицькою Церквою «поступу істинної релігії і побожності» принесло гідні плоди. У середині ХХ століття, опинившись після жахиття Другої світової війни і геополітичних змін у Польській Народній Республіці, Перемиська єпархія розділила долю єпархій, які нищив сталінський режим у Радянському Союзі. У 1947 році депортаційна операція «Вісла» мала остаточно «вирішити», за задумом її виконавців, українське, а, отже, і греко-католицьке питання в Польщі. Так не сталося, бо чуvalo Боже Провидіння, бо «на вавилонських риках» виселені з Лемківщини, Бойківщини і Надсяння не забули про свій Єрусалим – Церкву, яка навчила їх співати: «Вчора я був погребений з Тобою, Христе, встаю днес з Тобою воскреслим», – згадує про іс-

торичні аспекти та перипетії Предстоятель УГКЦ.

За його словами, саме мир, Церква і єдність – нерозривно пов'язані. Адже тільки єдина Церква здатна принести злагоду та об'єднати людей, коли сама буде такою.

Тож не слід забувати, що визначні єпископи були нахненниками змін, а священники – ревними робітниками в Господньому винограднику. У цьому їм також допомагали сестри-монахині та миряни. Таким чином, вони продемонстрували силу того, що означає бути разом. «Сестри-монахині розділяли зі своїм народом долю переслідуваної Церкви та продовжували свідчити Христову благовість своєю молитвою, ділами милосердя, опікою над родинами та катехизацією дітей і молоді. А від 1947 до 1991 року році настав час мирян. Існуючи поза правом, без єпископа, із невеликим числом священників, Церква перетривала і розвинулася, бо не забракло відважних чоловіків і жінок», – зазначено у зверненні.

За словами Глави УГКЦ, Церква дякує Небесному Отцю, просить прощення та здійснює іспити сумління, коли відзначає річниці. Вона робить це і для того, щоб в душі Євангелія відповісти на виклики сьогодення і майбутнього, а також щоб правильно прочитувати знаки часу. «Турбота не лише про тих, хто сповідує з нами спільну віру, а й про тих, «хто, подібно до нас, є людьми, одним словом – нашими ближніми», – це сьогодні, на превеликий жаль, для багатьох християн є камінь спотикання і скеля падіння.

Тож нашим пріоритетним завданням та покликанням і надалі залишатиметься свідчити Євангеліє спасіння всім, до кого Боже Провидіння нас посилає і серед кого наша Церква здійснює своє душпастирське служіння», – стверджує в документі духовний лідер греко-католиків.

Варто наголосити, що Глава і Отець УГКЦ також висловив подяку усім тим, хто від щирого серця та любов'ю виконує своє служіння та допомагає вірним нашої Церкви за межами України, а особливо тим, хто зараз здійснює своє служіння в Польщі.

«Перед Греко-Католицькою Церквою в Польщі поставили складні завдання, хоч вони й подібні до тих, які мусять розв'язувати наші єпархії в тих країнах світу, куди впродовж останніх років прибули сотні тисяч іммігрантів з України. Дякую нашим владикам – Митрополитові Перемисько-Варшавському Євгену (Поповичу) і Єпископу Вроцлавсько-Гданському Володимирові (Юшаку) за організацію душпастирської опіки заробітчан з України на розлогіх теренах Пере-

мисько-Варшавської митрополії. Дякую священникам, богопосвяченим особам і мирянам, які втілюють в життя євангельські заповіді любові до ближнього, практикуючи «гостинність до чужинців і мандрівців; співчуття до всіх, хто зазнав лихої долі; піклування про хворих і милосердя до вбогих і нужденних» (Статут Товариства галицьких пресвітерів)», – підкреслив Предстоятель.

Він також побажав усім, щоб нам не забракло пасхальної відваги захищати гідність світу, кожної без винятку людини, яку Бог створив на свій образ. «Нехай ці ювілейні святкування стануть спонукою до вдячності за дар єдності із Вселенською Церквою і за свідчення мучеників та ісповідників віри минулих століть! Нехай спомини будуть для нас спонукою до ревної молитви і витривалості праці над «добрим станом святих Божих Церков і з'єднанням усіх», – наостанок побажав та благословив усіх вірян Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав: «Старість і молодість не обчислюються роками: це є стан душі»

Старість потрібно розглядати в контексті стосунків між старшими і молодшими особами. Зокрема ми, як християни, стараємося приймати старшу людину в контексті нашого ставлення до Всевишнього. Саме тому перед старшою людиною завжди потрібно встати, їй завжди потрібно вклонитися, а також належить відкрити своє вухо для того, щоб її почути. Адже тільки тоді через неї можна почути голос Божий.

На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав 20 квітня під час ефіру програми «Відкрита Церква», яка була на тему старості.

«Старість – не ра-

дість, а молодість – не вічність. Вважаю, що від того, з якою повагою ставимось до старших осіб з досвідом, які прожили життя, залежить наше сьогодення та майбутнє. Є багато різних висловів та афоризмів, які намагалися дати визначення, що ж таке старість. Зараз мені пригадується вислів Лоуренса Пітера, який говорив, що старість – це коли у тебе є відповіді на всі запитання, але ніхто не запитує. Можна сказати, що старість – це умовне поняття», – зазначає духовний лідер греко-католиків.

За його словами, Книга Мудрості Святого Письма говорить нам, що старість і мудрість

людини не обчислюються кількістю років. Старість і молодість – це стан душі. Людина може бути літньою, але мати молодечого духа та почуватися молодою, активною, плідною. А

хтось може бути за віком молодий, але вже думає чи мріє про спочинок і тихе життя, тобто старіє духом.

«Якщо ми подивимося і заглибимося в Боже Слово, у Святе

Письмо, то побачимо, що старша людина є своєрідним посланням Бога до людей. Господь промовляє до людини в особливий спосіб через старшу особу. Зокрема, старша особа завжди

асоціюється з мудрістю, яка є участю чи віддзеркаленням божественної мудрості. Звідси випливає повага до старшої людини, повага до її слова, яким вона може і повинна навчити. Якщо ми візьмемо Книгу Йова, то можемо побачити, що вона немовби залишає нам певний етикет древнього ставлення до старшої людини. Адже тоді молодша за віком людина навіть не могла висловлюватися доти, доки слово не взяли старші за неї присутні особи», – зауважив наприкінці Предстоятель УГКЦ.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Поради, як не втратити святість урочистого св. Причастя

Мій другокласник готується до прийняття урочистого св. Причастя. Для мене велика честь допомогти своїй дитині належно підготуватись до того, щоби вперше свідомо прийняти Ісуса у Пресвятій Євхаристії. Я знаю, що мій син впродовж останніх кількох тижнів з нетерпінням чекає на те, щоби вперше приступити до цього Таїнства, однак впродовж цього часу я кілька разів чула від нього, що він мріє купити собі пару нових крутих кросівок чи Хвощ за ті гроші, які йому подарують з цієї нагоди. Минулого року він сидів і спостерігав, як його старший брат розгорнув конверт за конвертом щедрих подарунків, а тепер настала його черга.

Як допомогти 8-річній дитині сконцентруватись на Ісусові у цей час? Ось кілька порад, які, як сподіваюсь, зможуть тобі допомогти.

ПОКАЖИ ПРИКЛАД

Якщо ти більше зосереджена на сукні чи костюмі, зачісці чи на торті для святкування, то твоя дитина слідує за тобою і також у першу чергу думає про них. Ти маєш стати прикладом для своєї дитини. Зверни увагу на те, щоби підготувати до цього особливого дня своє серце, розум і душу. Не переймайся занадто святковим обідом і не витрачай усю свою енергію на речі «цього світу». Твої гості не очікують побачити ідеальний порядок у твоєму домі. Вони будуть щасливими від того, що ти вклала багато праці у те, щоби приготуватись до самого Таїнства, аніж свій дім до великого святкування. Приділи свого часу для того, щоби замислитись над значенням Євхаристії, і віднови своє власне прагнення до цього дару. Впродовж кількох тижнів перед урочистим св. Причастям роздумуй над 6-ою главою Євангелія від Івана під час особистої молитви.

ДІЛИСЬ ІСТОРІЯМИ

Сядьте разом сім'єю і поділіться особливими історіями про Євхаристію. Можеш почати з того, щоби розповісти про своє урочисте св. Причастя чи про якийсь пам'ятний момент, коли ти приймала Пресвятую Євхаристію. Розповідай історії про святих та силу Євхаристії. У нашій сім'ї люблять історію про чудо св. Антонія і віслиюка, а також про св. Клару, яка, виставивши Пресвятую Євхаристію, відвернула напад сарацинів. Також може бути корисним для дітей провести кілька паралелей з історіями Старого Завіту, які допомагають зрозуміти, чому Ісус прийшов до нас під видом хліба і вина в Євхаристії.

НАГОЛОШУЙ НА РЕАЛЬНІЙ ПРИСУТНОСТІ

Для нашого розуму може бути надзвичайно важко усвідомити те, що Пресвята Євхаристія насправді є тілом, кров'ю, душею і божеством Ісуса Христа. Якби ми насправді усвідомлювали це, то ніщо б не змогло стримати нас від того, щоби приймати Ісуса якомога частіше. Заохочуй свою дитину зростати у вірі, молячись: «Господи, вірую. Допоможи моєму невірству». Ми завжди можемо все більше зростати

у своєму розумінні чуда і дару Євхаристії.

ВИДІЛИ ЧАС НА МОЛИТВУ

Напередодні урочистого св. Причастя твоєї дитини виділи додатковий час для молитви. Дуже добре робити це усією сім'єю. Тут важливо не впадати в крайність, змушуючи дітей годину сидіти мовчки у храмі. Ми вважаємо євхаристійним чудом, коли нам вдається висидіти з п'ятьма дітьми, віком від 1 до 9 років, хоча б 15 хвилин у тиші та у храмі перед Пресвятими Дарами, то можеш тихенько

на вушко прошепотіти своїй дитині слова Матері Терези: «Коли дивишся на розп'яття, то розумієш, наскільки Ісус тоді любив тебе. Коли дивишся на Пресвяті Дари, то розумієш, наскільки Він любить тебе зараз». Коли дитина бачитиме твої намагання до молитви, то вона збагне, наскільки важливо поклонитись Ісусові у Пресвятій Євхаристії і зростати в любові Христа.

ПРИСТУПИ ДО ТАЙНИ СПОВІДІ

Це чудова нагода пригадати собі про важливість святої Тайни Покаяння, а

також потребу зберігати наші душі чистими для того, щоби приймати Христа у своє тіло. Спробуй організувати похід до св. Тайни Сповіді усією сім'єю. Нашій сім'ї подобається ідея ходити разом на морозиво після Сповіді, щоби нагадувати собі про солодкість Божого милосердя.

ОБИРАЙ ПОДАРУНОК З РОЗУМОМ

Обираючи подарунок для своєї дитини, шукай такий, що нагадуватиме їй про цей день в особливий спосіб. Спробуй знайти щось таке, що допоможе дитині зростати духовно. Ось кілька варіантів: Біблія для дітей, Катехизм для дітей (хоча можна подарувати Катехизм для дорослих), вервиця, розп'яття, книжка про важливість Літургії, книжка з історіями життя святих та ін.

Якщо твоїй дитині дають подарунок у виді грошей, то запропонуй певні корективи, як використати ці гроші. Ми дозволяємо своїм дітям використати невелику частину суми на розваги чи придбати щось особливе. Окрім того, 10% від суми вони віддають на благодійність. Кому? – вони обирають самі. Дітям справді дуже подобається роздумувати над тим, як вони можуть допомогти іншим, поділившись своїм подарунком. Решту грошей діти відкладають у скарбничку, щоби потім використати на діяльність, пов'язану із поглибленням віри (дитячі реколекції, церковні та шкільні табори тощо). Крім того, дітям не дозволяється витрачати гроші доти, доки не напишуть картку-подяку.

ПРИСТУПАЙТЕ ДО ТАЙНСТВ ЯКОМОГО ЧАСТІШЕ

Ти ж не хочеш, щоби урочисте св. Причастя твоєї дитини стало єдиним св. Причастям? Провадь свою дитину до прийняття цього дару якомога частіше. Ласки, що пливають із цього таїнства, є надзвичайно рясними. Приступай до Господнього столу так часто, як маєш нагоду, і приводь своїх дітей до нього.

Під час Божественної Літургії в момент урочистого св. Причастя поспостерігай за радістю, яку випромінюють дитячі обличчя. Ці малі діти розуміють значення Пресвятої Євхаристії в невинний і чистий спосіб. Віднови цей запал у собі. Нехай цей день освіжить твоє усвідомлення краси того дару, який Христос дає нам. Нехай Бог благословить тебе і твою сім'ю, коли приймає це велике Таїнство.

За матеріалами «Catholic Link»

Очікування цього від Церкви є обманом від диявола

У часі Божественної Літургії ми сповідуємо віру «в єдину, святу, вселенську апостольську Церкву». Отож, ми визнаємо, що Церква – свята. І при цьому ми бачимо, що водночас вона – грішна. Як це поєднати? Чи можливо бути святим і грішним одночасно?

Церква є святою, оскільки її Головою є Христос. То Він сам чинить так, що Його Церква – свята. Водночас Церкву творять і люди, які є грішними, і тому Церква грішна. Вочевидь, ми не сповідуємо віри у грішність Церкви – те, що видно неозброєним оком, віри не потребує... Натомість ми визнаємо віру в те, чого не видно, тобто в те, що Головою Церкви є Ісус Христос, а тому Церква є святою.

Для багатьох людей цей фактичний стан не є задовільним. Вони співвідносять святість Церкви зі священиками, а не з Христом. У підсумку, побачивши, що священики зовсім не святі, вони вирішують відійти від Церкви.

Деякі кажуть: «Ісус – так, Церква – ні». А коли запитавмо, чому, то почуємо відповідь: бо священики не живуть так, як повинні. Така позиція може бути виправданням власного життя у гріхах: якось же треба собі пояснити те, як сам живеш.

Священики завжди були і будуть тільки грішними людьми.

Так було від початку, від перших священиків, тобто апостолів (ой!), вибраних самим Ісусом (тим більше ой!). І хоч Христос особисто вибирав Своїх учнів, але вже в Євангеліях читаємо, як ті перші священики сваряться між собою. Не приймають того, що Він каже. Зраджують Його і зрікаються. Втікають з під хреста, не вірять у воскресіння. Ісус вибрав грішників на священиків – Він їх особисто покликав і перевірив. То Ісус вирішив їх покликати, бо Він... кличе грішників.

Церква так виглядає від початків, і це може комусь не подобатися. Фарисеям, законоточителям і книжникам це не подобалося. Вони самі себе вважали ідеальними. Знання (також і релігійна вченість) давало їм відчуття, що вони вищі за решту люду. Це, вочевидь,

постава, суперечна тому, що нам об'явив Ісус. Він – істинний Бог – принизився перед людиною. Ісус – це Бог, який обмиває людині ноги. Він – Бог, який схилиється і над невірною жінкою, і над її обвинувачами... Ісус – це Бог, який надалі довіряє тим, хто Його зрадив і зрікся. Ісус – милосердний, а милосердя в людських очах далеке від буття ідеальним.

Церква є милосердною. Вона має широко розкриті обійми, аби, як Ісус, сказати: ми тут не для того, щоб осуджувати, але щоб рятувати (пор. Ів. 12, 47).

Це спасіння пов'язане з прийняттям грішників явних і потаємних, із даванням їм другого, третього і сотого шансу. В «ідеальному» світі немає місця на другий і третій шанс, а навіть коли таке трапляється, то вже бракне четвертого. Тим

часом у Церкві цей шанс є, і тому Церква – не ідеальна. Очікування, аби Церква була ідеальною, є демонічним очікуванням: це очікування Церкви немилосердної. А Ісус не може бути Головою немилосердної Церкви, бо Він сам – милосердний.

Проблема у сприйнятті святості Церкви пов'язана з тим, що святість ми розуміємо як ідеальне буття. Тоді як святість – це героїчна любов і милосердя. Те, що ідеальне, найчастіше не святе. Для збереження ідеальності потрібна герметичність, замкненість – тоді як святість пов'язана з відкритістю і браком стерильності. Ми бачимо це у притчі про милосердного батька, який вибігає назустріч марнотратному синові й падає йому на шию. Батько брудниться брудом

сина. Після вираження цього милосердя батько такий само брудний, як і здоровий син. На такий вид бруду, що постає після обіймів грішника, Церква мусить погодитися, оскільки це є Христовим стилем буття, а Він є Головою Церкви.

Святість Церкви – це Ісус Христос, який у ній постійно присутній. А грішність Церкви – це її члени, люди слабкі, які падають, але вдають із себе ідеальних і натягують маски, аби їхній гріх не став видимим. У Церкві є подружжя, які тривають у любові, й подружжя розбиті; маємо працівників дуже працюючих і лінивих; священиків, які дарують надію, і священиків, які її вбивають. Ми разом творимо Церкву, в якій ревність переплітається з млявістю; одні надихають до чогось більшого, інші ослаблюють нашу віру.

Історія двох тисяч років існування Церкви показує: тим, що дозволяє їй пережити кожну бурю, переслідування і кожний внутрішній гріх, – не є людина, ані її спритність. Міцність Церкви гарантує сам Бог, який посилав Святого Духа, аби Він проникав, пронизував усю Церкву і зціляв її, робив цілісною. Тому можемо сміливо говорити: «Вірую в єдину, святу, вселенську і апостольську Церкву».

Ремігій РЕЦЛАВ SJ, «Deon»

Чому ім'я має важливе значення для християнина?

В момент хрищення людина отримує дуже важливий дар, який під час свого життя має примножувати. У цей

же ж день всі ми отримуємо ім'я, яке має велике значення. Папа Франциск пояснює, чому.

Ім'я, яке отримуємо при хрищенні, свідчить про нашу самотність, воно виводить нас з анонімності. «Без імені ми є невідомими, без прав і без обов'язків, – каже Папа. – Бог кличе кожного з нас по імені, любить кожного зокрема, в особливостях нашої історії. Хрищення запалює особисте покликання до життя похристиянськи, яке буде розвиватись протягом усього життя. Це вимагає особистої відповіді, яку маємо дати самі».

За словами Папи, християнське життя сплетене з численних поклик

кань і викликів. Господь Бог постійно вимовляє наше ім'я, Його поклик звучить тисячами способів, і ми уподібнюємось до Його Сина Ісуса.

«Отож, ім'я є важливим! Дуже важливим! Завдяки власному імені маємо неповторну ідентичність, також і стосовно християнського життя, злученого з Богом». Стати християнином – це дар з висот, – наголошує Папа Франциск. – Не можемо купити віри, але можемо про неї просити й отримати в дарі».

Не менш важливо для кожного християнина – пам'ятати про особливе значення хреста і хреститись правильно та з пошаною, а головне – розуміння суті хреста. Святіший Отець

нагадав, що треба робити хресне знамення, коли прокидаємось, перед їжею, перед обличчям небезпеки, захищаючи себе від зла, ввечері перед сном. Перехреститись – означає сказати собі самим та іншим, до Кого ми належимо, Чіїми хочемо бути.

Значення імені, яке отримуємо при святому Хрищенні, та знаку святого хреста, як вираження нашої християнської ідентичності, пригадав Папа Франциск під час загальної аудієнції 18 квітня 2018 року, ведучи по середині цикл катехиз, присвячений першому святому Таїнству християнського життя – Хрищенню.

Джерело: «ДивенСвіт»

Три перешкоди, які нам заважають чути Бога

«А те, що впало між тернину, це ті, що, вислухавши, ідуть, та клопоти, багатства і життєві розкоші їх душать, і вони не дають плоду» (Лк. 8, 14).

Ви не можете чути Бога, якщо ваш розум зайнятий іншими думками або турботами, зокрема, переживаннями, планами і справами. Адже коли ми постійно сидимо в інтернеті, слухаємо радіо, дивимося телевизор, то «лінія зайнята», і Бог не зможе до нас достукатися. Необхідно уникати таких відволікаючих чинників.

«Інше впало між тернину, і тернина, вигнавшись із ним вкупі, його заглушила» (Лк. 8, 7).

Зважте – ґрунт із бур'янами спершу був засіяний зерном, яке навіть почало проростати. Та згодом бур'яни заглушили його, не даючи жодного шансу для плоду.

«А те, що впало між тернину, це ті, що, вислухавши, ідуть, та клопоти, багатства і життєві розкоші їх душать, і вони не дають плоду» (Лк. 8, 14).

Три перешкоди, які заглушують нашу здатність чути Бога:

Турботи

Вони і є тими бур'янами. Коли ми зайняті проблемами та повсякденними клопотами, то почути Бога стає складніше.

Багатство

Ми часто можемо перейматися оплатою рахунків, тим, як вибратися з боргів чи загрузнути в них ще більше, заробітком на життя... І це має шанси захопити нас настільки, що навіть не матимемо часу на саме життя.

Насолода

Немає нічого поганого в тому, щоб насолоджуватися життям. Але будьте обережні, щоб, ганяючись за задоволеннями, не втратити взаємини з Богом, так і не зрозумівши Його плану для вашого життя.

Гляньте, адже насправді нам нічого не треба робити, щоб ріс бур'ян. Він сам росте! І це, власне, є ознакою нашого недбальства. Адже якщо ваше подвір'я чи сад заростають бур'янами, то це свідчить про те, що ви абсолютно за ними

не доглядаєте. Бур'яни у духовному житті свідчать про те, що ви нехтуєте часом із Богом.

Поміркуйте над такими питаннями:

- що саме перешкоджає вашому духовному зростанню?
- як можна уникнути цих перешкод?
- скільки часу проводите в тиші?
- що може змінитися в вашому житті, якщо ви виділятимете більше часу для тиші і спокою з Богом?

Джерело: dyvensvit.org

Про християнське ставлення до багатства й бідності

монійного розвитку, що охоплює все людство і кожну людину.

«Зі зростанням нерівності й бідності, як відносної, так і абсолютної, – вів далі священик, – у багатьох частинах світу заангажування Церкви стає тим «багатством» і провісником звільнення від нестерпного лиха й можливості повернути гідність людям, часто забутим тими, хто сліпо женеться за химерою нескінченного добробуту, яка, на жаль, вбиває».

«Як християнство ставиться до грошей?» – таким було наступне запитання, на яке заступник секретаря Дикастерії відповів, що протягом своєї історії християнство в його католицькому вираженні ніколи не засуджувало гроші й багатство самі в собі, а лише у випадку ідолопоклонства їм, оскільки це призводить до вчинків, що спотворюють суспільство.

Навіть так звані брати-обсерванти Францисканського ордену, що ставили собі за мету не лише реформування Ордену, щоби повернути його до джерел харизми, але й реформування тогочасного суспільства, вважали багатство Божим даром, якщо воно використовується з благородною метою. Святий Бернардин Сієнський, один з найвідоміших представників цієї гілки Братів Менших, як підкреслив о. Рікарді, у своїх проповідях чітко заявляв, що багатство, чесно придбане та добре використане, це великий Божий дар, однак багаті наражають себе на небезпеку тоді, коли прив'язуються до багатства і воно їх підкоряє.

В цьому контексті заступник секретаря Дикастерії звернув увагу, що наслідком такого підходу є те, що багатство й економічна діяльність вже не розглядається у світлі моралістичних упереджень, але у світлі наміру економічного суб'єкта. Власне, намір, який випереджує та визначає спосіб володіння, вчиняє економічну операцію шкідливою або корисною щодо спільного блага.

За словами священика, як і в минулому, так і тепер, часто відбувається підміна між поняттями мети та засобу, а тому багатство для багатьох стає метою існування, що вимагає переосмислення справедливої підпорядкованості багатства. Ще Арістотель в «Нікомаховій етиці» писав, що життя, присвячене виключно шуканню прибутків, суперечить природі, бо не багатство є добром, якого шукає людина. Воно набуває вартості

тільки тоді, коли стає «корисним» для чогось іншого, для добра спільноти, а не окресленої еліти.

На завершення була заторкнута тема праці та людської гідності. В цьому контексті о. Ніколя Рікарді зазначив, що праця є фундаментальним виміром життя людини, а не просто економічним засобом існування. Але, на жаль, таке бачення виглядає досить затьмареним у сучасних соціальних та економічних системах, де праця розглядається виключно з точки зору оптимізації виробництва та продуктивності. Як зауважив священик, Папа Франциск неодноразово викривав нестабільність такої соціально-економічної системи, виступаючи на захист гідності людини та її належного цінування.

Джерело: Радіо Ватикан

«Баварські хрести»: єпископи хвалять, мусульмани – проти, євреї підтримали

Жваву дискусію викликала рішення федеральної влади у Мюнхені, яка затвердила присутність хрестів в усіх адміністративних будівлях Баварії від 1 червня 2018 року.

Хрест висітиме при вході як «видиме визнання основоположних цінностей юридичного і суспільного порядку в Баварії та Німеччині», – повідомила канцелярія баварського уряду 24 квітня 2018 року. «Хрест це фундаментальний символ нашої баварської ідентичності й способу життя», – зазначив у свою чергу прем'єр-міністр Вільної землі Баварія Маркус Зюдер. Чинювач додав, що «він стоїть за головними цінностями, як ото любов до ближнього, людська гідність і толерантність». Оголосивши ухвалені рішення, прем'єр Зюдер повисив хрест при вході до Канцелярії Вільної землі Баварія.

Це рішення з задоволенням прийняв єпископ Бамберга Людвіг Шік. «Вважаю, це добре, щоби повісити хрест, пояснюючи, що це знак миру, поєднання, братерства, солідарності», – сказав він в інтерв'ю для «Bayerische Rundfunk». В іншій розмові з «Domradio» в Кольні він зазначив, що «хрест – це не знак самоідентифікації яко-

гось краю чи держави».

Керівник Католицького бюро Баварії Лоренц Вольф також радіє такому рішенню: «Вкорінені у християнстві основоположні цінності нашого суспільства, зокрема, гідність людини, любов до ближнього, толерантність і солідарність, тепер більше впливатимуть на суспільну свідомість».

Позитивно поставився до цього факту і лютеранський єпископ Баварії та голова Ради євангелічних церков Німеччини Генріх Бедфорд-Штром, підкресливши, що таким чином релігія не дає себе «вигнати» у приватну сферу, а стає частиною публічного життя. Він вбачає у цьому рішенні не маргіналі-

зацію інших релігій, а гуманізм, символом якого є хрест. Водночас Бедфорд-Штром застеріг від використання хреста для партійної політики та полемік.

Натомість лівацька Соціал-демократична партія не шкодує критики для цього рішення, називаючи його тактичним виборчим маневром Християнсько-соціального союзу (його представником є, зокрема, прем'єр-міністр Баварії Зюдер). Студенти Регенсбург'у також заявили, що не погодяться мати хрест у своєму університеті: університети можуть, але не зобов'язані розміщувати у себе хрести; рішення уряду Баварії зобов'язує лише шкільні класи та судові зали.

Фахівець із канонічного права Мюнстерського університету Томас Шуллер вважає, що це рішення баварського уряду перебуває «на межі» конституційного права. Він – проти інструменталізації хреста (що відводить від його теологічного розуміння) і проти обґрунтування цього рішення «історичними та культурними традиціями». На думку католика Шуллера, через це хрест стає «звичайним символом фольклору».

Центральний комітет німецьких католиків закликав до поміркованості в оцінках цієї події. «Хрест – це серйозна тема і не може бути предметом кпинів та всіякого роду жартів», – заявив його голова Томас Штернберґ у розмові з журналістами. Він додав, що хрест підкреслює цінність релігії і не означає жодного виключення.

Критично до рішення уряду Баварії поставилася Центральна рада мусульман. «Хрест в офіційних державних будівлях суперечить принципів нейтральності держави», – заявив у розмові з журналістом «Die Welt» Мохамед Абу ель-Комсан, голова цього органу в Баварії, підкресливши, що хрест – це «очевидно релігійний сим-

вол». Водночас він висунув вимогу рівного ставлення до інших релігій. «Якщо Баварія допускає релігійні символи в державних будівлях, то вона послідовно мусить також дозволити ношення хіджабів у публічних місцях», – заявив він.

Натомість Ізраїльська віросповідна спільнота Мюнхена і Верхньої Баварії висловила схвальну. Зокрема, перед обличчям «гігантського завдання, яким є інтеграція», юдейська спільнота вважає «важливим і правильним» визначення норм та цінностей і вимогу їх визнавати, що необхідне для доброго співіснування. Так заявила очільниця Ізраїльської спільноти Карлотта Кноблох.

Федеральний уряд Німеччини не виявив бажання коментувати рішення влади Баварії. Речник уряду Стефен Зайберт сказав лиш те, що «йому невідомо, щоби такі плани мав впровадити федеральний уряд». За словами речника міністерства внутрішніх справ, рішення розмістити хрести в урядових приміщеннях регулюють правні приписи окремих управлінь.

Джерело: CREDO

Поради від святого Папи Івана Павла II, коли маєш проблеми з МОЛИТВОЮ

Наші серця створені для молитви – мистецтва, яке вимагає практики і терпіння. Багато святих, які жили до нас, навчилися молитися серед безлічі проблем і випробовувань. Їхня духовна мудрість є безцінною і може допомогти нам у наших власних духовних мандрівках, додаючи нам наснаги у щоденній молитовній боротьбі.

Св. Іван Павло II був митцем молитви. Він молився щодня по кілька годин. Папа молився за світ і все більше поглиблював свій зв'язок з Богом. Саме молитва підтримувала його у молоді літа, під час окупації, і стала основною частиною його папської діяльності.

Святий Папа Іван Павло II багато писав про молитву, часто давав практичні поради для молоді. Ось вісім порад, які стосуються різних труднощів у молитві і підтримують душу під час випробувань:

1. «Пам'ятайте, що ви ніколи не самі: Христос із вами у вашій мандрівці кожного дня вашого життя. Він закликав і вибрав вас до життя у свободі Божих дітей. Звертайтеся до Нього в молитві й любові. Просіть Його, щоб наділив вас сміливістю й силою завжди жити у цій свободі. Мандруйте з Тим, котрий є Дорогою, Правдою і Життям».

2. «Розарій (вервичка) – це молитва, яку я дуже люблю. Це надзвичайна молитва! Надзвичайна у своїй простоті й глибині водночас... Розарій супроводжував мене у миті радості й досвіду. Я довірив йому багато переживань. Він завжди дарував мені наснагу».

3. «Молитва, особистий діалог із Тим, Хто закликає вас стати Його вірними учнями, повинна бути на першому місці. Будьте щедрими у своєму активному житті... й глибоко занурені у споглядання Божої таємниці. Хай Євхаристія стане серцем вашого дня».

4. «Молитва у поєднанні з жертвністю – це найпотужніша сила в історії людства».

5. «Якщо ви справді прагнете йти за Христом, якщо хочете, щоб ваша любов до Нього зростала й міцніла, то ви повинні бути вірними молитві. Це ключ до торжества вашого життя у Христі. Без молитви ваша віра й любов зникнуть. Якщо ви витриваєте у щоденній молитві та недільній Літургії, то ваша любов до Ісуса зростатиме, а ваші серця наповняться глибокою радістю і мир, які світ ніколи не міг би дати».

6. «Як молився Ісус? Ми знаємо, що Його молитва була наповнена духом радості і слави».

7. «Якщо важко молитися, то найважливіше не зупинятися, не відмовлятися від зусиль. У такі моменти зверніться до Біблії та навчання Церкви. Розважайте над життям і вченням Ісуса, записаними в Євангелії. Роздумуйте про мудрість і поради апостолів та передання пророків. Вашими молитвами можуть стати псалми».

8. «Коли ви молитесь, то мусите розуміти, що молитва – це не тільки прохання до Бога про щось або потребу особливої допомоги, навіть якщо прохальні молитви є справжніми. Молитву має характеризувати також влячність і захоплення, обожнювання й уважне вислуховування, прохання про прощення і власне прощення. Якщо ви будете діяти відповідно до порад Ісуса і постійно молитися до Бога, то навчитесь добре молитися. Господь вас навчить».

Philip KOSLOSKI, «Aleteia»

Навіщо сповідатися священику, а не просто Богові?

Бог не хоче карати нас за гріхи. Він прагне, щоби ми покалися і прийняли рішення більше не грішити, аби ми могли жити повним життям. Ісус не відвертався від грішників. Він прощає і радий змінити їхнє життя: «Прощаються твої гріхи» (Мр. 2, 5), «Йди і відтепер більше не гріши» (Ів. 8, 11). Єдине, чого Він бажає, це взяти гріхи світу на Себе. Саме тому Він установив таїнство Примирення, яке ще також називається сповіддю.

Через священика

Ісус наділив своїх апостолів владою відпускати гріхи від імені Бога (Ів. 20, 21-23). Аби служіння відпущення гріхів тривало до кінця світу, цю владу було передано від апостолів до їхніх наступників – єпископів і священиків. Якби ми самі молились за відпущення гріхів, то могли би легко засумніватися в тому, чи ми справді отримали прощення. Однак ми можемо бути цілком впевнені й радіти, коли чуємо від священика після сповіді: «І я розгрішаю тебе від гріхів твоїх».

Щире визнання гріхів

Усі грішні та всі потребують Божого прощення. Таким чином таїнство Примирення – це неймовірний дар Церкви. У той момент, коли священик відпускає тобі гріхи (дає розгрішення), тобі справді прощає Бог. Однак прощення не можна здобути автоматично. Існують три умови: слід чесно визнати перед священиком свої гріхи (сповідь), справді шкодувати про свої вчинки та вирішити не грішити знову (каяття), а також виконати покаяння, що їй визначив священик (відшкодування).

Розкаяння

Коли святий Петро збагнув, що тричі відрікся Христа, він «гірко заплакав» (Лк. 22, 62). Він знав,

Покута

що вчинив страшний гріх, і розкаявся у своєму вчинку. Ти також можеш покаятися, що зробив не так. Церква розрізняє досконале та недосконале покаяння. При досконалому покаянні ти шкодуєш про те, що образив Бога, якого любиш; ти також прагнеш уникати цього гріха в майбутньому.

При недосконалому покаянні ти шкодуєш про свій вчинок лише через страх покарання. Хоч якою є причина твого каяття, та Бог бажає пробачити тебе. Недосконалого покаяння достатньо, але досконале покаяння краще: якщо ти серйозно ставишся до своїх стосунків з Ісусом, то, слід сподіватися, ти шкодуєш про скоєне тому, що засмутив Його! Щоразу, як ти розкаюєшся і йдеш до сповіді, Бог із радістю прощає тобі. Він не рахує, скільки разів ти отримав це таїнство: Він готовий прощати тебе знову і знову (Мт. 18, 22). Бог хоче, аби ми знали: якщо ми чесно визнаємо свою провину і каємося, то наші гріхи прощаються. Саме тому Він звелів священикам відпускати гріхи у Своє ім'я.

У таїнстві Примирення Бог відпускає тобі твої гріхи та відновлює ваші стосунки, але шкода, заподіяна твоїм гріхом, залишається. Коли ти розбив вазу (навіть ненавмисно), то слід не лише вибачитися за це, а й спробувати замінити або склеїти її. Так само нам слід не лише сказати Богу, що ми шкодуємо про те, що згрішили, а й виправити заподіяну шкоду. Щоб допомогти тобі в цьому, священик у сповіді накладає на тебе покаяння. Справедливість вимагає, аби ти виправив кривду, заподіяну твоєму ближньому (повернув крадене, виправив неправильний звіт тощо). Слід також виправити шкоду, яку ти заподіяв собі та своїм стосункам із Богом. Ти не можеш зробити цього самостійно: виправити скоєне можна лише за допомогою Божої благодаті, через молитву, піст і діла милосердя. Для тих душ, які на момент тілесної смерті все ще потребують виправлення, існує чистилище в прийдешньому світі.

Мішель Ремері, «Твіти з Богом»

Як пробачити?

Пробачити – означає відчувати, що перенесена обрива більше не заподіює болю. Для того, щоб зуміти пробачити, треба визнати, що нас образили, треба визнати власну вразливість.

Багато хто з нас, коли хтось заподіює нам біль, гнівається на самого себе за те, що виявився нездатним захиститися достатньою мірою. Коли таке відбувається, ми, по суті, проявляємо брак поваги стосовно самих себе.

З іншого боку, бажаючи помститися за себе, ми робимо ніщо інше, як дозволяємо емоціям, гніву опанувати нас. Це небезпечно для нашого психофізичного і духовного здоров'я. Коли ми носимо в собі гнів, це врешті викликає тривогу, страждання, віднімає щастя і спокій, а також можливість думати про самих себе і продовжувати йти шляхом психологічного та духовного зросту. Уся наша енергія поглинається думками про те, як заподіяти біль іншій людині. Усе, що нас оточує, набирає негативного вигляду. Ми стаємо недовірливими, замкнутими, відстороненими. Поступаючи так, ми виключаємо існування в іншій людині чогось доброго, здорового, прекрасного. А шкода. Заради власного блага нам потрібно, навпаки, відмовитися від свого страждання.

Ми повинні пробачити не для того, щоби звільнити людину від її провини, а звільнити насамперед самих себе від занепокоєння. Треба жити в сьогоднішні, а ми, залишаючись прив'язаними до чиеїсь провини, в результаті самі не живемо. Ми

втрачаємо час, а життя чекає нас.

Якщо людина носить в собі бажання помститися, ненависть, непростення, то вона помирає в душі. Замість цього нам слід дати зрозуміти тому, хто образив, що він ранив нас. І в жодному разі не можна прощати поверхнево: це нікому не треба – ні нам, ні винуватцю.

Висловивши свої почуття, слід попросити людину викласти її версію подій. Вислухаємо її мовчки; таким чином часто з'ясується, що і винуватець відчув, що також зранив. Проявимо увагу до його страждання і висловимо те, що залишилося від нашого болю.

Можна, звісно, не обговорювати цього з винуватцем, а жити в стражданні, виказуючи це його друзям і будити в них співчуття. Але я раджу все ж пробачити, особливо якщо йдеться про подружжя.

Ми повинні жити зі світлом в душі, щоб бути відкритими для життя, яке дав нам Бог. Невідомо, що чекає нас за поворотом. Нам, християнам, треба бути завжди готовими й відкритими, щоб розпізнати будь-який знак, прийняти будь-яку звістку, яку Бог коли завгодно може нам послати. Наше завдання – зберігати цілісність своєї особи, а решту зробить любов, зробить Бог. З іншого боку, переживане нами страждання – це наша відповідальність, і ми відповідальні також за те, щоб залишитися в стражданні або вийти з нього. Це наш ексклюзивний вибір – вирішити втрутитися у власне життя.

Валеріо АЛЬБІСЕТТІ,
«Терапія подружньої любові»

Подружжя – це таїнство, а що з цього виникає?

Католицька Церква, опираючись на науку Святого Писання, повчає, що християнське подружжя є Таїнством. Дуже часто сам термін «таїнство» в наших вухах звучить доволі абстрактно, особливо, якщо його відносимо до конкретних стосунків чоловіка і жінки. Але саме в цьому і прихована мета подружжя. Той замисел, який Бог вкладає в нього. Отже, що це значить? І що з цього виникає?

Кожне Таїнство – це видимий знак невидимої Божої благодаті. А для чого нам Божа благодать? Для того, щоб досягнути спасіння. Тобто – подружжя є шляхом, на якому двоє людей досягають спасіння. Чоловік для дружини є шляхом спасіння, а дружина – для чоловіка. Святий апостол Петро називає подружжя співспадкоємцями благодаті життя: Ви, чоловіки, живіть розумно із вашими жінками, як з істотами, що від вас слабші, віддаючи їм належну шану як співспадкоємцями благодаті життя, – тим ваші молитви не втрачатимуть на силі.

Грецький термін «синклерономі» – «співспадкоємці» – означає двох людей, які отримали спільну спадщину. Згідно з тогочасним правом, ці люди не можуть цю спадщину забрати один без одного. Вживаючи такого слова до християнського подружжя, автор Послання показує наймовірне запрошення Бога, але одночасно й відповідальність чоловіка і дружини за спільну мандрівку у напрямку Божого Царства.

Видимим знаком Таїнства подружжя є чоловік і жінка, які в момент подружньої згоди виражають дарування і приймання себе на все життя, погоджуючись на все, що приготував для них

Бог. З того моменту Бог, який вірний своїм обітницям, зливає на них свою благодать, яка чинить їх здатними творити християнську родину, «домашню Церкву», бути відображенням Трійці.

Оскільки ця благодать виникає із Таїнства, то вона якимось чином залежить від готовності подружжя виконувати свої зобов'язання, які виникають з подружньої згоди.

Що обіцяють собі наречені? На який план Бога погоджуються? З подружньої присяги виникає таке – чоловік і дружина шлюбують собі любов, вірність, повагу один до одного в усіх життєвих обставинах (здоров'ї, хворобі, і т.д.) аж до смерті. А також що приймуть і в християнській вірі виховують потомство, яким Бог їх обдарує. До тих пір, поки чоловік і дружина бажають виконувати свої зобов'язання, тривають при тому, що обіцяли, Бог даруватиме їм свою благодать. І навпаки, закритість на Божий план (наприклад, на потомство, на життя, принципове відвернення від обіцяного) буде своєрідною стіною,

перешкодою для Божої ласки.

Суттю кожного таїнства є пасхальна тайна – Смерть і Воскресіння Ісуса Христа. Як ця тайна звершується у подружжі? Чоловік, входячи в Таїнство Подружжя, погоджується на смерть старої людини всередині себе, від моменту укладення подружжя, його життя відбувається виключно в згоді і єдності зі своєю дружиною. Це – смерть для власних амбіцій, еґоїзму, гордіння, свого пожадання і т.п. Жінка, увійшовши в Таїнство Подружжя, входить у Пасху Ісуса Христа – в Його Смерть і Воскресіння, дозволяючи, аби стара людина померла, а завдяки Божій благодаті почало жити нове створіння.

Таким чином, у Таїнстві Подружжя Господь продовжує звершувати процес, який розпочався в кожній людині в хвилину святого Хрищення. Саме завдяки цьому зануренню в Пасхальну Тайну християнське подружжя буде видимим знаком любові Христа до Церкви, любові, яка являє себе у вимірі хреста.

Роман ЛАБА, rodyna.org.ua

13 відомих учених, які були католиками

Може здатися, що наука мало пов'язана з вірою. Нічого подібного. Дізнайтеся про 13 людей, які зробили великі відкриття і були католиками. Переконавання, що віра й наука виключають одна одну, помилкове. Отець проф. Майкл Геллер, відомий польський учений, одного разу згадав слова Альберта Ейнштейна, який сказав, що «наука не робить нічого іншого, як тільки розшифровує план Бога, який Він мав, створюючи світ. Він також стверджував, що в нашому секуляризованому світі саме науковці – це ті нечисленні віруючі люди, які виховують справжнє релігійне почуття існування, ствержуючи, що Таємниця прихована скрізь: і в елементарних частинах, і в галактиках, і в людському мозку». Отже, 13 учених, які були католиками:

1. Луї Пастер (1822-1895) – французький хімік, був передвісником мікробіології. Творець першої вакцини від сказу для людей.

2. Георг Мендель OSA (1822-1884) – чернець, настоятель августинців у Брно. Попередник генетики і першовідкривач правила передачі спадкових рис, яке називається тепер законом Менделя.

3. Ніколай Копернік (1473-1543) – польський астроном, автор твору «De revolutionibus orbium coelestium» («Про обертання небесних сфер»), який спричинив революцію в науці і ввів геліоцентричний погляд на Сонячну систему. Він був каноніком у Вармії.

4. Хосе Маріо Моліна (1943 – теперішній час) – мексиканський хімік, отримав Нобелівську премію за внесок у розвиток досліджень в області хімії атмосфери, зокрема, за вивчення процесів формування і зникнення озонового шару.

5. Марія Гаетана Аньезі (1718-1799) – італійський математик, перша жінка в Європі, яка написала підручник із математики і була професором університету. Спеціалізувалася на диференційному та інтегральному обчисленнях.

6. Франческо Грімальді (1618-1663) – італійський математик і фізик, єзуїт. Він проводив дослідження з оптики, першовідкривач оптичної дифракції.

7. Герті Корі (1896-1957) – американський біохімік, разом зі своїм чоловіком у 1947 році отримала Нобелівську премію. Вона досліджувала глікогеноліз.

8. Рене Лаеннек (1781-1826) – французький лікар, займався роботою над новим на той час пристроєм для слухання пацієнта. Використані ним методи призвели до створення стетоскопа.

9. Еванджеліста Торічеллі (1608-1647) – італійський фізик і математик, творець першого ртутного барометра і парадоксальної геометричної фігури «ріг Гавриїла».

10. Луї Жак Тенар (1777-1857) – французький хімік, відкрив бор, визначив, що сірка – хімічний елемент, і першим отримав хімічну речовину під назвою пероксид водню, трипроцентний розчин якого ми можемо купити сьогодні в аптеках.

11. Етьєн Луї Малюс (1775-1812) – французький військовий інженер, першовідкривач поляризації світла. Його ім'я – одне з сімдесяти двох імен на Ейфелевій вежі.

12. Сестра Мері Кеннет Келлер (1913-1985) – перша жінка, яка отримала ступінь доктора філософії в галузі інформатики. Вона допомогла розробити основи програмування.

13. Джером Жан Луї (1926-1994) – французький лікар і генетик, слуга Божий Католицької Церкви. Він відкрив причини виникнення синдрому Дауна. Папа Іван Павло II призначив його першим головою Папської академії життя.

Міхал АЄВАНДОВСКИ, «Deon»

Відомі люди – логічно і адекватно про гендер

«Коли я подорожую за кордоном, то мене порівнюють з Ліонелем Мессі чи Крістіану Роналду, а коли повертаюся додому (до Швеції), то мене порівнюють із жінкою. Влітку мене запитав шведський журналіст про те, хто є кращим спортсменом – я чи Лотта Шелін. Даруйте, але це вже навіть не смішно... З усією повагою до жіночих досягнень, які є фантастичними, однак не можна порівнювати чоловічий футбол з жіночим. Жінки повинні отримувати винагородження, адекватне до того, що показують своєю грою» (Златан Ібрагімовіч, футболіст – 26.12.2013).

«Подружжя було визначене Богом давно й установлене в раю між Адамом і Євою. Одна жінка і один чоловік, і лише смерть могла розірвати цей зв'язок. Ніколи б не подумав про якесь

інше визначення. Ніхто не повинен цього робити» (Кірк Кемерон, актор – 07.03.2012).

«Три речі мусять відбутися перш, ніж настане кінець і диявол прибуде на землю: легалізація гомосексуалізму, абортів і педофільії» (Тайсон Ф'юрі, колишній чемпіон світу з боксу за версіями WBO і WBA).

«Суспільство завжди вважало подружню любов священним виявом зв'язку між чоловіком і жінкою. Це засіб, за допомогою якого створюються сім'ї і відтворюється людство... Ми будемо протистояти зусиллям тих, хто намагається добитися державного схвалення гомосексуалізму» (Рональд Рейган, 40-й президент США).

Джерело: rodyna.org.ua

Як привчити дітей до молитви?

Релігієзнавець впіймав протоієрея УПЦ МП на дивній брехні

Відомий український релігієзнавець, доктор філософських наук Юрій Чорноморець впіймав на брехні заступника голови Відділу зовнішніх церковних зв'язків УПЦ МП протоієрея Миколу Данилевича. Про це філософ написав у себе на сторінці у соцімережі Facebook.

«Дивна брехня (інакше назвати не можу) від Данилевича», – написав він, привівши цитату з інтерв'ю протоієрея для видання «Апостроф». У ньому протієр. Микола розповідає про те, що Церква, яка хоче отримати автокефалію, звертається до Церкви-Матері, маючи, очевидно, на увазі РПЦ, а вже Церква-Матір звертається до Константинополя.

«Якщо ми будемо дивитися, хто, коли і від кого залежав, то ми взагалі повернемося в Єрусалим, – пояснив «Апострофу» заступник голови відділу зовнішніх церковних зв'язків УПЦ МП протоієрей Микола Данилевич. – Тому на передсоборних нарадах було вирішено, що Церква, яка хоче отримати автокефалію, звертається до Церкви-Матері, а Церква-Матір звертається до Константинополя. У свою чергу, Константинополь звертається до всіх Помісних Церков. Тому Константинополь на даний момент не може одноосібно надати автокефалію. Потрібно, щоб цю автокефалію визнали всі 15 Помісних Церков, в тому числі й РПЦ. Обійти 15 помісних Церков неможливо. Це те ж саме, якби Україну в ЄС прийняла тільки одна країна без згоди інших. Гіпотетично, якщо Константинополь раптом все ж надасть автокефалію, ніхто з Помісних Церков її не визнає».

На це релігієзнавець відповів, що «Данилевич не міг не знати, що документ із цим порядком набував би чинності, якби був прийнятий на Всеправославному соборі». «Але почалися довгі дискусії про те, як мають підписуватися на Томосі інші предстоятелі після Вселенського, тож документ був відкладений та діє старий порядок, коли Томос підписується одноосібно Патріархом Константинопольським. Думаю, Москва вже тисячу разів пошкодувала, що цей документ було відкладено. А «Апострофу» слід більш розумно підходити до власних статей; зазвичай таких провальних матеріалів там не буває», – зауважив Юрій Чорноморець.

Джерело: «Релігійна Правда»

Не слід забувати, що тіло й душа людини невіддільні одне від одного. Поміляється той, хто думає, що тіло – це в'язниця для душі, і що вона повинна вирватися на свободу, щоб повернутися до Бога. Не надавати значення позі людини під час молитви – це не лише теоретична, але й практична помилка. Нервова і фізична напруга людини приводить до скутості її духу.

Яку роль відіграє поза наша тіла, стає особливо ясно під час спільної молитви в сім'ї. Як часто ми говоримо дітям: «Заспокойся! Сядь прямо! Не штовхай брата!» Здається, що ми ніколи не зможемо втихомирити своїх дітей і змусити їх дотримуватися порядку. Дивлячись на шибеників, що переминаються з ноги на ногу, соваються на стільцях, бовтають ногами, ми мріємо про спокійних і зосереджених дітей. Але ж ми виховуємо живих, реальних дітей, а не ангелів з образочків! Ми нарешті повинні зрозуміти, що ці труднощі не можна вирішити за допомогою покарань і суворих правил. Звичайно, вимагаючи від дітей дотримання дисципліни, можна добитися видимості порядку, але тіло, яке ми явно недооцінили, помститься за себе. Дитина може поводитися тихо, але це досягається за рахунок її внутрішньої напруги, що зовсім не сприяє молитві.

Так що ж робити? Тіло може саме допомогти нам під час молитви. З одного боку, твердість і стриманість пози, а з іншого – її природність і нескутість сприяють пробудженню духа. Незрідка експресивні жести і рухи висловлюють захоплення і поклоніння, що виникають в душі дитини.

Ми повинні заздалегідь подумати про місце, яке вибираємо для сімейної молитви. Якщо хрест, фігура Богородиці або ікона поміщені дуже високо, то маленьким дітям буде важко зупинити свій погляд на них. А якщо дуже мало місця для мо-

литви, то діти неодмінно штовхатимуть одне одного.

Молитва може початися з якихось дій, які допоможуть всім заспокоїтися і зосередитися. Наприклад, запалити свічки один в одного або, перш ніж розміститися для молитви, мовчки чи співаючи гімн, глибоко вклонитися. Але насамперед слід зробити всім разом хресне знамення, щоб воно не було квапливим і недбалим. Адже хресне знамення – це перший літургійний жест, якому навчають дітей. Важливо, щоб ми від самого початку вимагали від них робити це правильно: по-перше, тому що це вже молитва, і, по-друге, що хресне знамення дозволяє дитині молитися разом зі всіма скоріше, ніж вона дізнається про інші молитви. Здійснюючи хресне знамення всі разом, ми ніби віряємо себе Святей Трійці – Отцю, Сину і Святому Духу.

Втім, жести і пози можуть бути дуже різноманітні. І нам самим потрібно їх вибирати і підказувати дитині. Але з чого при цьому виходити? Перш за все, слід враховувати вік дітей, їх темперамент і такі чинники, як погода, характер молитви і літургійний час (Різдво, Піст або Великдень).

Важливо, щоб на початку молитви дитина встала на коліна

або вклонилася, що допоможе їй усвідомити Божу присутність: «Я встаю на коліна, тому що Бог дійсно поряд зі мною, хоч я Його і не бачу».

Про жести і позу дитини слід пам'ятати не лише під час сімейної молитви, але й під час Божественної Літургії. Діти починають усвідомлювати сенс Літургії і брати в ній участь, копіюючи жести і дії оточуючих людей: здійснюють хресне знамення, вдаряють себе в груди при молитві покаяння, опускаються на коліна, сідають і встають, знаходяться поряд з батьками, коли ті приймають св. Причастя. Часто діти імітують того, хто керує співом, а особливо священика. Не треба їм заважати, адже їм взагалі властиво за всім спостерігати, намагатися зрозуміти і засвоїти.

Декілька слів про колінопреклоніння – прекрасний жест поклоніння Богу. Навчимо наших дітей здійснювати його правильно – не квапитися і триматися прямо. Краще взагалі не вставати на коліна, ніж робити це квапливо, машинально хрестячись. Навчимо наших дітей робити це, усвідомлюючи, що вони знаходяться перед Ісусом Христом, присутнім в Євхаристії.

Анрі КАФФАРЕЛЬ, «Родина»

Можливо, тому ви й не чуєте, що говорить вам Бог?

Причина, через яку більшість людей ніколи не чують того, що говорить їм Бог, полягає в тому, що вони ніколи не зменшують швидкість настільки, щоб дозволити Богові промовляти до них.

Поспіх – це смерть молитви! Ви повинні сповільнитися. Ви повинні заспокоїтися. І ви повинні терпляче чекати.

Найкращий спосіб зробити це – встати раніше: тоді ви не будете поспішати і зможете провести якийсь час із Богом і розпочати свій день з Ним.

Якби я сказав вам, що завтра о 4-й ранку королева Англії, президент США і Папа Римський разом хочуть зустрітися з вами, то ви, ймовірно, навіть не лягли б сьогодні спати. Ви би прийняли ванну, ви би, ймовірно, навіть двічі прийняли ванну! Ви би пішли шукати цілодобову перукарню або салон краси, купили б новий костюм чи плаття, і вбралися б. Ви би прибули на зустріч на півгодини раніше.

Знаєте що? Творець світу хоче зустрітися з вами завтра вранці! І вам навіть не треба вбиратися! Ви можете бути в своїх піжамах. Вам навіть не треба

виходити з дому. Але ви повинні запланувати цю зустріч. Це означає, що ви повинні припинити щось робити, щоб ви могли почати робити те, чого хоче Бог. Ви повинні вирішити, що важливіше для вас: ще 30 хвилин відпочинку чи час з Богом щоранку.

Ваш день заповнений важливими зобов'язаннями, відповідальністю та активністю. Але час із Богом – це найважливіша зустріч з усіх у вашому календарі на завтра!

Рік ВОРПЕН, pastorrick.com

Вийти заміж за священника

Кожна дівчина у своєму житті мріяла про весілля: уявляла себе у гарній білій сукні, приблизну кількість гостей, ресторан, музику, весільні клопоти. Але як же свято без нареченого? Без чоловіка, біля якого почуватимешся вільно і немов за кам'яною стіною? То як в тому анекдоті:

– А ти до мене на весілля прийдеш?

– Прийду.

– О, питання з нареченим вирішено!

Для багатьох дівчат життєва ціль звучить: «Вийти заміж за будь-яку ціну». А потім – зранення, від яких непросто оговтатися. Все можна скинути на молодий вік: «Ой, дурна, молода, недосвічена, що вона знає, життя не спробувала ще, а от тепер хай спробує, як солодко в заміжжі, думала в рай попала, ага?» Дивлячись на такі дівчачі пріоритети в житті, розумію, наскільки це все далеко для мене. Лякає відповідальність. Не буду казати, що я невідповідальна, але, погодьтеся, крок серйозний. Будь-яке заміжжя – це, в першу чергу, відповідальність, так само як і стосунки, народження дітей. Звичайно, якщо пара живе любов'ю, якщо їхні стосунки як до весілля, так і після, наповнені Богом і прийняттям одне одного, то це зовсім інша справа. Тоді їхня відповідальність вже на якомусь рівні розвитку.

Про майбутнього чоловіка

Я не раз задумувалася над тим, хто він буде. Найчастіше уявлявся простий роботяга-шахтар, оскільки я родом з шахтарського міста. Але усі шахтарі мені видавалися якимись приземленими і дуже простими, неотесаними. Не сперечаюся, що бувають винятки, але мені такі дуже рідко траплялися.

Він – священник?

Найбільшою загадкою завжди для мене був шлюб зі священником. Коли я про це думала і уявляла, то зразу відчувала на собі велику відповідальність.

Візьміть і на хвилю уявіть себе дружиною священника! Захоплю-

Марта та Артемій Цегельські після одруження, яке відбулося 2 березня 1940 р. Чи думала про реалізацію молодого їмості, любителька гри на фортепіано Марта Цегельська, коли їхала з дітьми на Сибір, вслід за своїм чоловіком? Чи думала вона, що рубатиме ліс багато років?

юче, правда? Бо в мене особисто аж мурашки по шкірі при такій думці. За своє прожите життя можу сказати сміливо, що зустрічала досить мало семінаристів, які обирали для себе не celibat, а подружнє життя. Взагалі просто дуже мало семінаристів – і тих, і тих. Навіть коли навчалася жила у Львові, де була можливість познайомитися з хлопцями різних зацікавленостей і перспектив, не випадала мені можливість такої зустрічі. Як це, на вашу думку, вийти заміж за священника? Яке то життя? Якими має бути наперед від? Як жити з ним?

То ж певно, що жінка священника має бути ідеалом святості?

Бентежить увага й очікування якоїсь норми від церковного люду. А я – творча, емоційна, дещо норовлива, не видатна домогосподарка, волію радше переночувати вдома.

Перше, що мені треба буде зробити – це жертвувати якимись своїми улюбленими заняттями і часом, а скоріш за все – навіть повністю присвятити себе сім'ї. Ясно як день: якщо між нами є щирі почуття, то в ім'я любові ми обоє зможемо пожертвувати нашими захопленнями, справами.

А ще таким визначником по-

чуттів може стати призначення на парафію. Куди пошлють, туди повинна поїхати за своїм чоловіком. Не маєш права пручатися цьому. Вчитися приймати покору. А це вже не так легко, дівчинко. Недавно, приїхавши в одну спільноту, де перебував уже тривалий час мій брат, між нами зайшла розмова саме на таку тему. Я кажу йому: «Знаєш, я б, напевно, не змогла бути жінкою священника». – «Настю, зазвичай ті дівчата, що так говорять, і стають дружинами священників». Це стало для мене маленьким шоком, але відчула в собі в той момент прийняття.

В той момент я поламала в собі стереотип: щодня в спідничках і хустинках, на службах, бо бачу багато молодих пар, де чоловік – священник. Як вони поводяться між собою і зі своїми дітьми. І я розумію одну гарну і просту річ – без любові нікуди і ніяк. Вона – вершина всього і всього ґрунт. Вона – основа. І коли приймаєш її в своє серце, то зможеш прийняти все, що дає тобі Бог. І часто саме тоді стає все на свої місця. Тож приймайте і любіть!

Анастасія ДАЦЬКО,
інтернет-ресурс «Родина»

«Багато років прихильники гомосексуального лобі намагалися годувати нас тим, що схильність до нетрадиційної сексуальної орієнтації може бути вродженою якістю» – ПСИХОЛОГ

В часі підсумкової програми «Голос народу, голос Божий» намагалися зрозуміти причини динамічного поширення ЛГБТ світом. Яким чином у психіку людини може проникнути ураження вірусом нетрадиційної сексуальної орієнтації? Про це – в розмові з психологом Людмилою Гридковець.

Багато років прихильники гомосексуального лобі намагалися годувати нас тим, що схильність до нетрадиційної сексуальної орієнтації може бути вродженою якістю. Було вкладено великі кошти в науку на пошук відповідного гомогену. Його не знайшли! Знайшли ген, який відповідає за алкоголізм, та ген, що відповідає за психічні захворювання.

Зараз науковці довели, що гомосексуалістами стають через пластичність нейронів (електрично збудлива клітина, що обробляє та передає інформацію у вигляді електричного або хімічного сигналу. – Авт.). Іншими словами, дитина в часі формування переживає певні травми; вони фіксуються, і в нейронах відбуваються певні зміни, які формують певний тип гомоповедінки. Але завдяки нейронній пластичності можливий і зворотній процес, повернення до природного стану.

Гомосексуальні нахили формуються до 5-6 літнього віку. Можуть виникати навіть в часі утробного періоду. Наприклад, коли формується одна стать, а батьки орієнтуються на іншу, тобто не сприймають дитину іншої статі. Інша проблема, коли народжується дівчинка, а батьки з нею поведуться за моделлю виховання хлопчика, і навпаки.

Якщо брати з практики, то лесбіянок витягнути з цієї хвороби – легше. Бо в них є потреба народжувати.

Ті, що проходять повністю психотерапію, мають позитивну динаміку оздоровлення. Важливою є допомога священників. Лише за наявності волі вилізти з хвороби неможливо: має бути крок за кроком, певне перерформатування. Варто лікувати не гомосексуалізм, а людську душу. Лікування душі від травм – це і є лікування від гомосексуальності.

Джерело: «Slovo today»

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР "НАЗАРЕТ"

ДОПОМОГА ЗАЛЕЖНИМ ВІД АЛКОГОЛЮ, НАРКОТИКІВ ТА АЗАРТНИХ ІГОР

ПРОГРАМА ЗРЦ "НАЗАРЕТ" БАЗУЄТЬСЯ НА МОДЕЛІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ТАКІ ЕЛЕМЕНТИ:

- ▶ ПРОГРАМА "12 КРОКІВ"
- ▶ ГРУПОВА ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОТЕРАПІЯ
- ▶ ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ
- ▶ ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦІННОСТЕЙ
- ▶ АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
- ▶ СІМЕЙНА ТЕРАПІЯ
- ▶ ПРАЦЯ З РІДНИМИ

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ:

TEL: 0 (99) 661 66 78
TEL: 0 (63) 554 87 78
TEL: 0 (67) 679 05 06
E-MAIL: RC.NAZARET@UKR.NET
WWW.NAZARET.ORG.UA

Такі очевидні чинники як ізоляція від патологічного середовища, здобуття необхідного досвіду і надбання соціальних навичок, нові знайомства, постійна підтримка, можливість продовження навчання після проходження курсу – є величезною перевагою ЗРЦ "Назарет"

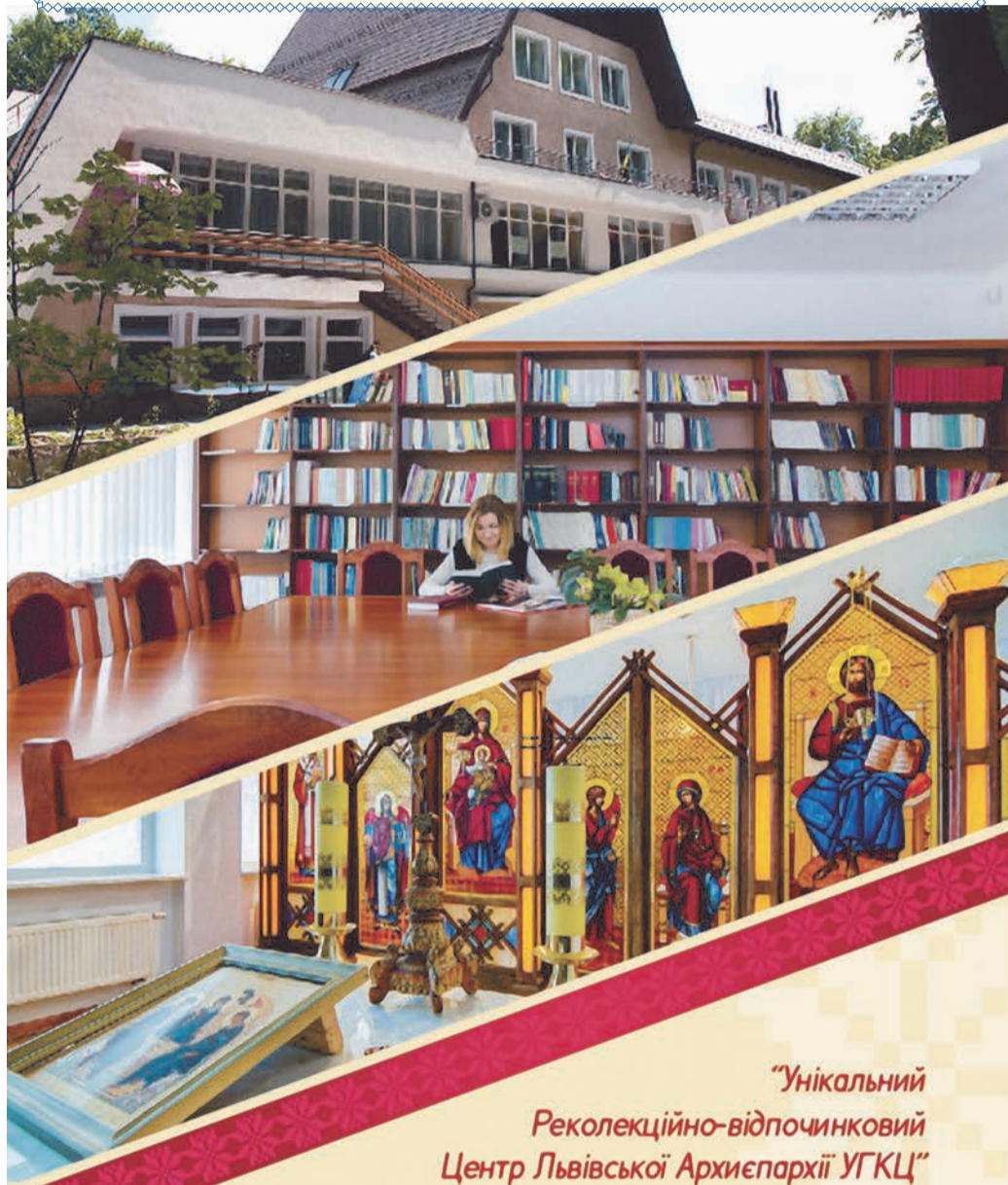
Привітання та оголошення

У день 45-річчя о. Зіновія Боднара парафіяни Білогорщі висловлюють Ювілярові щире подяку за добре серце, відкритість до людей, за добру християнську справу та служіння. Від щирого серця вітають о. Зіновія з днем народження та бажають миру і світлого життя, добра і праведного душпастирювання, благополуччя і незламної віри, великих надій і честі, радості серця і душі на многі та благії літа!

Всечесний отче Зіновію Боднар!
З нагоди Вашого 45-річчя прийміть щирі вітання у знак великої поваги до Вас як духовного провідника, взірця сподвижницької праці в ім'я служіння Богові. Схиляємо голови з визнанням і подякою за ваші труди, молитви й провід у нашій мандрівці до небесного Єрусалиму. Господь благословив Вас на нелегку працю у винограднику Христовому, щоб нести Божу науку своєму народові.

Сіяти у серцях людських добро Ми Вам щиро хочемо побажати,
Щоб зерно це щедро проросло.
Хай Господь здоров'я посилає,
Радості і щастя додає.
Дух Святий над Вами хай витає,
Бо Ви добрим пастирем в нас є.
Хай додасть насаги Вам і сили,
Хай панує спокій, мир, добро,
Щоб Ви довго Господу служили
І в житті щоб горя не було!

З любов'ю і повагою – Марія Фіголь з родиною та Мирослава Білинська з родиною

**“Унікальний
Реколекційно-відпочинковий
Центр Львівської Архидієпархії УГКЦ”**

Світлиця
Реколекційно-Відпочинковий Центр

**Львів-Брюховичі,
вул. Широка, 4**

SVITLYCIA.ORG.UA | (380-32) 244-81-02

Вітаємо

ювілярів!

**У червні
святкують ювілеї:**

35-річчя священства – о. Зіновій СЛІПІЙ (01.06)
35-річчя священства – о. Степан ПРОЦІВ (12.06)
25-річчя священства – о. Іван КОЛОМІЄЦЬ (07.06)
25-річчя священства – о. Василь МИРОШ (07.06)
25-річчя священства – о. Орест ЧЕКАН (07.06)
20-річчя священства – о. Теодор ЧАБАЛА (21.06)

70-річчя уродин – о. Петро ГАРАСИМЧУК (22.06)
45-річчя уродин – о. Сергій ЯРЕМА (04.06)
45-річчя уродин – о. Іван ТУРБА (24.06)
45-річчя уродин – о. Богдан ПІДДУБНИЙ (28.06)
40-річчя уродин – о. Володимир ЛЕВАНДІВСЬКИЙ (08.06)
40-річчя уродин – о. Ігор ГАЛЕЙ (25.06)

**Запрошуємо на
зустрічі для молоді**

віком від 14 років

- розгляд актуальних релігійних тем
- перегляд християнських фільмів
- прощі
- майстер-класи.

Щочетверга о 19 год.
(в захристії храму)

Храм Св. Ольги і Єлизавети
Молодіжні спільнота 'ХРАМ'

Курс приготування наречених

До святого Тайнства Подружжя
при Львівському Архидієпархіяльному
Центрі у 2018 році

Початок кожного нового курсу припадає на:

15 січня	16 липня
29 січня	6 серпня
26 лютого	27 серпня
19 березня	17 вересня
16 квітня	1 жовтня
7 травня	22 жовтня
21 травня	5 листопада
4 червня	26 листопада
2 липня	

Зустрічі відбуваються за адресою:
пл. Св. Юра 5

Початок о 19.00 ном. тел 0673704696

Попередньо записуватись не потрібно!
Запис проводиться на першій зустрічі кожного курсу

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Відгуки та пропозиції надсилати
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати
і редагувати матеріали. За достовірність фактів
відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними
і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПраТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. №